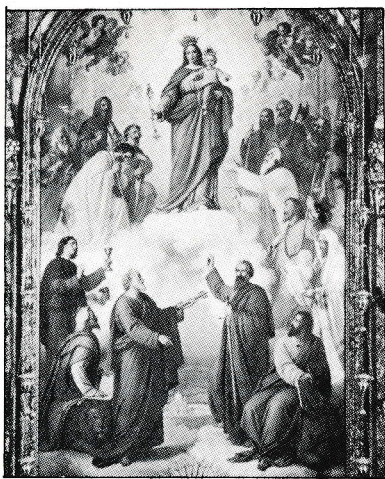

SALEZIJANSKI VESTNIK

st

2/1981

Podoba Marije Pomočnice — Matere Cerkve v baziliki Marije Pomočnice v Turinu. Delo umetnika Lorenzo-nej po don Boskovem navodilu.

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Leto 54 (1981) št. 2 — 24. 5. 1981

Izdaja
Salezijanski inspektorat
Ljubljana, Rakovniška 6

Ureja in odgovarja dr. Stanis Kahne (stk)
z uredniškim odborom

Oprema: Ivan Kogovšek
Tiska: Tiskarna Ljudske pravice
Ljubljana

VSEBINA

- 2 Don Boskova molitev za izbiro poklica
- 3 Marija Pomočnica — Mati Cerkve in duhovni poklici
- 4 Ustanovitev rakovniške župnije
- 6 Dekle z dežele — sv. Marija Mazzarello
- 7 Vzgajajmo kakor don Bosko: Odkritje samega sebe
- 8 Don Boskov kmet — misijonar Ludvik Zabret
- 10 Salezijanske sestre v Vietnamu
- 11 Salezijanci v Vietnamu danes
- 12 Pisma misijonarjev:
Kramar Jože s Papue
Horvat Avgust iz Burundija
- 14 Salezijanski liki:
14 Silvo Mihelič
15 Franc Cigan
- 17 Doma in po svetu:
Kodeljevo
Salezijanski poklici iz Teherana
Na tečaju za duhovno posodabljanje
Jazz-maša v salezijanski cerkvi na Dunaju
- 18 Iz družine molivcev za duhovne poklice
- 19 Naši rajni:
Mama duhovnika Franca Slobodnika
Snopkova mama, Julijana Kavčič
- 20 Ali ga poznate?

DON BOSKOVA MOLITEV za izbiro poklica

Pred teboj sem, preblaga Devica,
da izprosim veliko milost spoznanja,
kaj naj storim.
Nič drugega ne želim,
kakor izpolnjevati popolnoma in ves čas svojega
življenja
voljo tvojega božjega Sina.
Mati dobrega sveta,
daj,
da bom poslušal tvoj glas,
in tako pregnal vsak dvom iz svojih misli.
Ker si mati mojega Zveličarja,
pričakujem od tebe,
da boš tudi mati mojega zveličanja.
Devica Marija,
če mi ti ne boš poslala žarka božjega Sonca,
katera luč me bo razsvetlila?
Kdo me bo poučil,
če ne ti,
ki si mati neustvarjene Modrosti?
Poslušaj torej moje ponižne prošnje!
Ne dopusti,
da bi zašel na stranpota!
V mojih dvomih in omahovanjih
me vodi po pravi poti v večno življenje:
ti si moje edino upanje,
ti imaš polne roke zakladov kreposti in življenja
in razdajaš sadove slave in svetosti.

(Dodati še molitve: očenaš, zdravamarija, častbodi in
vzklik: „Marija, pomoč kristjanov, prosi zame!“)

MARIJA POMOČNICA - MATI CERKVE in duhovni poklici

Mati Cerkve

Pred dobrimi sto leti je sveti Janez Bosko začel širiti pobožnost do Marije Pomočnice, Matere Cerkve. Izrečno je povezal Marijin odnos 'Pomočnice' in 'Matere' do Cerkve. Tudi slika, ki jo je dal napraviti umetniku Lorenzoneju za glavni oltar cerkve Marije Pomočnice v Turinu, nam predstavlja cerkveno občestvo — Cerkev, v kateri ona zavzema posebno in vidno mesto. Kar je don Bosko izrazil z besedo in v sliki, je sto let pozneje javno izpovedal drugi vatikanski cerkveni zbor, ko je o Mariji razpravljal v dogmatični konstituciji o Cerkvi, papež Pavel VI. pa jo je v zaključnem koncilskem govoru slovesno proglasil za Mater Cerkve.

Mati duhovnih poklicev v Cerkvi

Mati je počelo življenje. Duhovni poklici v Cerkvi so življenjsko nujni, brez njih ni božjega življenja. Kaj hitro nam je torej jasno, da so duhovni poklici v Cerkvi v tesni povezavi z Marijino materinsko vlogo. V trdno teološko osnovo so vgrajene duhovne drže papežev, škofov, duhovnikov, redovnikov in redovnic, ki čutijo in zavestno gojijo v sebi to Marijino materinsko skrb za osebo in občestveno poklicno rast, vztrajnost in uspešnost. Tako se je na primer sedanji papež Janez Pavel II. njej izročil z geslom 'Totus tuus' — 'Ves tvoj'. Sveti Janez Bosko je bil trdno prepričan, da je bila Marija za njegov duhovniški poklic in njegovo poklicno poslanstvo 'učiteljica in opora' (sanje v 9. letu starosti). Svojemu sobratu misijonarju Tomatisu je zaželel, v kar je veroval o Marijini vlogi: ohranja naj nam **trdnost** in nas **vodi**. Svoji nečakinji Evlaliji, ki je vstopila v družbo Hčera Marije Pomočnice, je želel podobno: 'Marija bodi tvoja **voditeljica** in tvoja **uteha**'. Prepričan je bil, da Marija celo 'duhovniku brez poklica doseže poklic iz usmiljenja'. Svoje sobrate in kandidate za duhovne poklice je spodbujal k zvestobi v poklicu z zagotovilom, da jim bo Marija posredovala neštene milosti. Večkrat je izjavil, da bo Marija Pomočnica delala s pomočjo tistih, ki ohranjajo zvestobo v poklicu, čudovite stvari.

V letih don Boskovega življenja je bila v Cerkvi velika kriza duhovnih poklicev. Don Boskova vera v navzočnost Svetega Duha, njegovo zaupanje v Marijo Pomočnico, Mater Cerkve, in njegovo načrtno prizadevanje za iskanje in gojitev poklicev so obrodili sadove: več tisoč duhovnikov in redovnih poklicev je v tistem času po don Bosku in njegovih ustanovah našlo svoje mesto v Cerkvi.

Marijanska pobožnost danes in duhovni poklici

Vrhovni predstojnik salezijanske družbe E. Viganò je poudaril dve močnim in aktualnim izjav:

- da je v don Bosku skrb za poklice eden od najbolj učinkovitih izrazov marijanske pobožnosti
- in da bo primerna gojitev ponovnega marijanskega poleta znova pomladila salezijanski poklic.

Akcijski načrt poživljanja marijanske pobožnosti

Ta načrt, veljaven za vso salezijansko družino, vsebuje tudi zavestno in poglobljeno gojitev duhovnih in apostolskih poklicev. Marsikaj, kar je v načrtu, lahko storimo vsi.

1. Vsi lahko bolj osveščeno, z večjo odgovornostjo in doslednostjo živimo svoj krščanski poklic — duhovniški, redovniški, apostolski. Živimo ga z veseljem, kakor Marija: 'Moje srce se raduje v Bogu, mojem Zveličarju.' Živimo ga z občudovanjem njegove veličine, lepote in aktualnosti: 'Velike reči mi je storil on, ki je mogočen.' Naše poklicno veselje naj pride do izraza povsod in vedno, v veselih in manj veselih življenjskih dogodkih: **Marija je bila vedno rada Jezusova mati**, tudi in še posebno pod križem svojega Sina, ker je bila njena materinska vloga prav tedaj najbolj aktualna.

2. Vsi lahko jasno in izrečno spregovorimo o duhovnih poklicih mlademu rodu. Čas je, da v tej zvezi prenehamo z bojazljivostjo in z molkom, ki je v veliko škodo mladim kristjanom in cerkvenim skupnostim. Čas je, da postane naša mladinska pastorala v celoti 'poklicna pastorala': vsakdo mora najti **svoje** mesto v Cerkvi in z vso odgovornostjo sprejeti **svojo** nalogo v njej, kakor je to storila Marija, ki je v veri zaupala Bogu: 'Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvojih besedi.'

3. Vsi lahko **molimo** za pravilno poklicno izbiro in naravnost mladih kristjanov. Imamo celo molitveno akcijo, ki nas spodbuja v tej smeri. Seveda je potrebno, da naša molitev temelji na osebnem spreobračanju, ki zares omogoča delovanje velikih duhovnih sil v krščanskih skupnostih. Zaradi tega ne moremo pojmovati take molitve kot nekaj občasnega, v prekinjenih obdobjih, ampak kot 'navajena drža kake cerkvene skupnosti': Prosite Gospoda žetve. V prvi cerkveni skupnosti je bila taka molitev v navadi, v njej je molila tudi Marija.

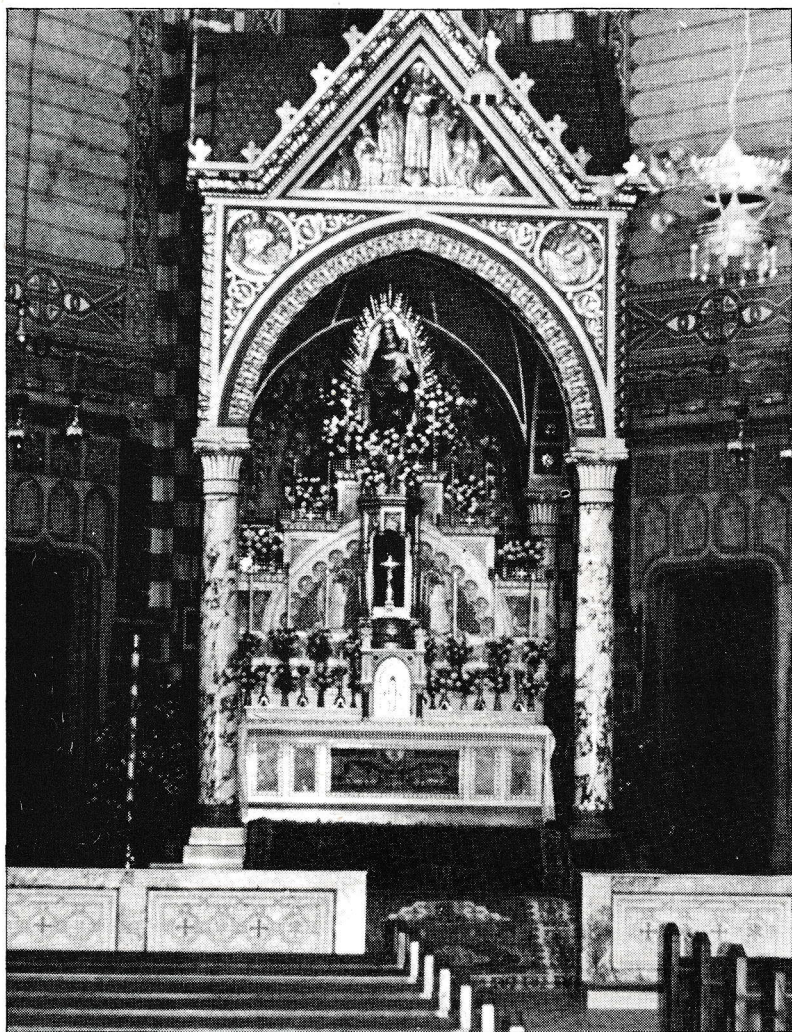
4. Vsi moremo in moramo poglobiti vero in zaupanje v Marijine poklicne posege. Kakor je nekoč priklicala don Boska v posebno važno poslanstvo v Cerkvi in vodila njega in njegovo ustanovo, tako kliče in vodi tudi danes: 'Marijino materinstvo v redu milosti neprestano traja... prav do večne dovršitve vseh izvoljenih.' To koncilsko izjavo nedvomno lahko naobrnemo tudi na Marijine posege v pastoralo.

5. Vsi moramo biti prepričani vedno bolj, da ona, s svojim zgledom in s svojo priprošnjo pomaga utrjevati **stanovitnost** v poklicu. Zato je koncil priporočil kandidatom za duhovniški poklic, naj 'z otroškim zaupanjem ljubijo in častijo Devico Marijo, ki jo je na križu umirajoči Jezus Kristus dal učencu za mater'. Redovnikom pa zagotavlja, da bodo po njeni priprošnji 'vsak dan bolj napredovali in prinašali bogatejše zveličavne sadove'. Marija nam tudi s svojim zgledom pomaga reševati nelahke probleme poklicne izbire in rasti.

Vseh teh nalog ne smemo nalagati le papežu, škofom in duhovnikom, ampak se jih moramo lotiti prav vsi, če zares čutimo s Cerkvijo. Sicer pa nas pristna marijanska pobožnost sili k tem nalogam v taki meri, da bi brez njih hitro začutili plitkost in zgolj čustveno obliko pobožnosti. Zato se z Marijo, materjo Cerkve, zavzemimo za gojitev duhovnih poklicev v Cerkvi: prav gotovo je to eden od temeljnih vidikov salezijanskega služenja Cerkvi.

Rudi Borštnik
inspektor

USTANOVITEV RAKOVNIŠKE ŽUPNIJE

Notranjščina rakovniške cerkve 1956 ob ustanovitvi župnije

Ob prihodu salezijancev na Rakovnik (1901) je bila okolica redko naseljena. Sčasoma je število okoličanov naraščalo. Med vojna je nastalo veliko naselje Galjevica. Rakovniško cerkev so poleg številnih romarjev začeli vedno bolj napolnjevati tudi okoliški verniki. Že tedaj so salezijanci vzpostavili stike posebno z družinami oratorijancev. Očitno pa je bilo, da je brez župnije težko organizirati in voditi dušno pastirstvo. Pri vernikih in pri salezijancih se je začela buditi želja po ustanovitvi župnije, toda pri višjih forumih za to ni bilo razumevanja.

Oktobra leta 1954 mi je bilo izročeno vodstvo salezijanske skupnosti na Rakovniku s poseb-

nim naročilom, naj se zavzamem tudi za vernike rakovniške okolice. To nalogo sem sprejel z največjim veseljem. Takoj sem začel tudi z obiski po družinah. V enem letu sem se oglasil skoraj v vsaki družini, kjer so pa bili otroci in bolniki pa tudi večkrat. Povsod so me lepo sprejeli. Marsikdaj se je sprožila tudi misel, ali se bi dalo doseči ustanovitev župnije?

Pokojni nadškof Anton Vovk je imel zelo rad salezijance in je pogosto prihajal na Rakovnik. Ob njegovem obisku jeseni 1955 smo se pogovarjali z njim o dušnem pastirstvu naših vernikov. Pa je kar sam od sebe vprašal, ali bi morda radi župnijo? Seveda smo temu

takoj pritrdili. Tedaj nam je naročil, naj naredimo prošnjo na škofijo in predložimo meje.

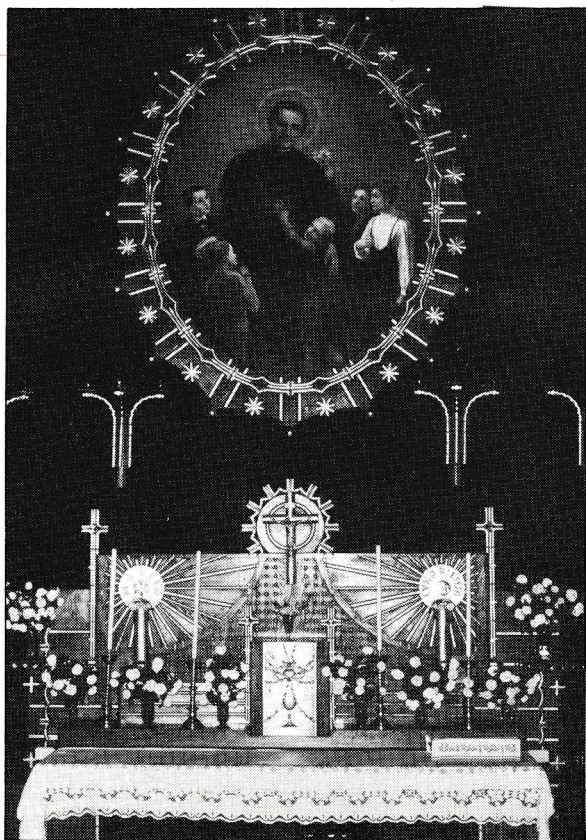
Zopet je bilo treba iti na teren in se pogovoriti z verniki in seveda tudi s pristojnimi župniki. Kajti rakovniška okolica je tedaj spadala v tri župnije: Sv. Jakob, Trnovo in Rudnik. Okoličani so bili v veliki večini navdušeni za ustanovitev nove župnije, z malo izjemo na Rudniku in na začetku lžanske ceste. Tudi z župniki ni bilo posebnih težav (pred vojno je bilo drugače!). Rudniški sicer ni bil za to, da bi Zg. Rudnik, takozvani „London“ prišel pod rakovniško župnijo, so pa to želeli prebivalci in so v tem smislu tudi posredovali na škofiji, ki jim je rada ustregla. Najbolj velikodušen je bil tedanji šentjakobski župnik Janez Janež, ki je ponudil del svoje župnije kar do Karlovškega mostu.

Nato smo predložili meje nove župnije, ki so v glavnem obveljale. Proti Sv. Jakobu smo predložili mejo do železnice, škofija pa jo je določila od Orlove ulice (leva stran!), po lžanski cesti do Uršičevega štradona in po njej do Peruzzijske ceste, Na požaru do Dolenjske ceste z Zg. Rudnikom. Župnija je bila kanonično ustanovljena leta 1956 in z dovoljenjem Sv. sedeža inkorporirana salezijanski družbi. Tedaj je štela okoli 4000 vernikov.

Pri večerni maši na praznik sv. Petra in Pavla 1956 je bila slovesna razglasitev nove župnije Marije Pomočnice in umestitev prvega župnika-vikarja. Slovesnost je vodil sam gospod škof Anton Vovk. Tisto popoldne je zelo deževalo, vendar se je na to pomembno slovesnost zbralo veliko vernikov.

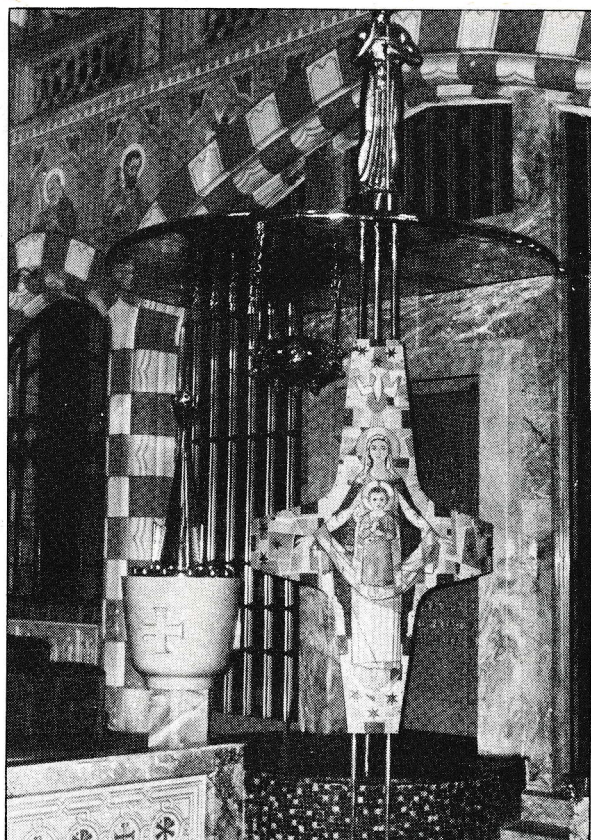
Tako je nastala prva župnija Marije Pomočnice v Sloveniji. Marija je tedaj sprejela okoliške vernike v svoje posebno varstvo, kot Mati Cerkve pa privablja v svoje svetišče na Rakovniku vedno večje množice svojih častilcev od vsepovsod.

Martin Jurčak

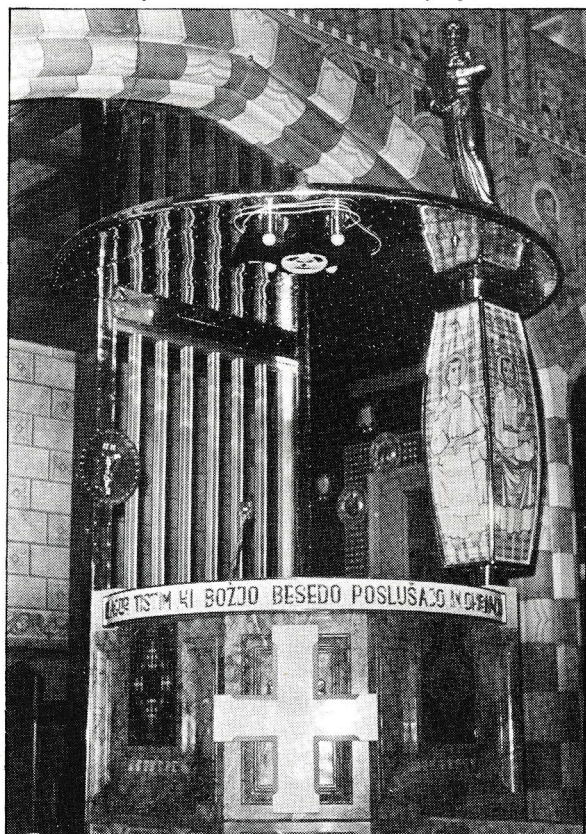
Oltar sv. Janeza Boska pred prenovo rakovniške cerkve

Rakovniška prižnica ob ustanovitvi župnije 1956

Rakovniška krstilnica ob ustanovitvi župnije 1956

Podoba sv. Dominika Savia delo akad. slikarja St. Kregarja v rakovniški cerkvi

DEKLE Z DEŽELE

Marija Dominika Mazzarello

Družba Hčera Marije Pomočnice ima malo več kot sto let, razširjena je po vseh kontinentih, šteje že okrog 18 tisoč sester. Družbo je ustanovil don Bosko skupaj z Marijo Mazzarello. Dolgo je premišljal in iskal poti, kako bi uresničil za žensko mladino to, kar je naredil za moško. Pri tem ga je spodbujal papež Pij IX. Sprva je nameraval pridobiti za svoj način dela kako žensko redovno skupnost, ki jih je v Turinu bilo že kar nekaj. Odločil se je ustanoviti čisto novo, ki ne bi bila z ničemer obremenjena: ne s tradicijo, ne s pravili, ne z osebami.

Božji duh je napotil don Boska z njegovimi fanti na izlet v monferratsko vas Mornese k prijatelju župniku Dominiku Pestarinu. Imel je v svoji župniji že zelo cvetočo Marijino družbo, ki ji je načelovala Marija Dominika Mazzarello. Za don Boskove fante so poskrbele vse potrebno, da so se dobro počutili. Marija Dominika pa se je prvič srečala z don Boskom. Bilo je jeseni leta 1864. Rada bi zvedela od njega, kako naj ravna z deklicami, ki jih je zbrala v svoji šivalnici, same sirote, in z deklicami, ki so prihajale v župnijski oratorij. Don Bosko je tedaj začutil, da je Marija tista, ki mu jo pošilja božji Duh, da izvrši po njej

načrt Marije Pomočnice za žensko mladino.

Župnik Pestarino je postavil novo hišo s pomočjo župljanov in jo je sprva namenil za vzgojo fantov, potem pa jo je po don Boskovem nasvetu prepustil novi, nastajajoči družbi Hčera Marije Pomočnice. Na večer pred praznikom Marije Pomočnice, 23. maja 1872, so se vanjo vselile Marija s 15 drugimi članicami, 5. avgusta istega leta jim je škof iz Alessandrie v navzočnosti don Boska podelil redovno obleko in takoj nato so 11 od njih skupaj z Marijo Mazzarello na čelu izpovedale redovne zaobljube, štiri druge pa so začele svoj noviciat. Škof je prepustil nagovor don Bosku, ki je med drugim dejal: „Vidim, da vam je težko pri srcu, ker vas v tem kraju vsi grdo gledajo in celo preganjajo, norčujejo se iz vas in celo vaši sorodniki so vam obrnili hrbet. Ne čudite se... Med zelo nizkimi rastlinami, pravi sveto pismo, je pogosto dišeča narda. Toda dišeča postane samo tedaj, ko jo močno stolčejo... Naj vam ne bo žal, da zdaj ravnaajo z vami tako grdo. Pogum in potolažite se. Samo tako boste postale zmožne za svoje poslanstvo delati dobro.“

Marija Mazzarello se nikakor ne čuti sposobna za vodstvo mlade

družbe. Don Bosko ne popusti. Da bi ji pomagal, ji je poslal neko učiteljico, ki je želela postati redovnica, da bi učila Marijo in druge sestre branja in pisanja. Toda voditeljica je bila Marija izredna. Vseeno je v svoji skromnosti prosila don Boska, naj jim pošlje 'prave redovnice', ki naj bi jih naučile redovnega življenja. Don Bosko je ugodil prošnji in jim poslal dve sestri Sv. Ane. Občudovali sta uboštvo, pokorščino, ponižnost in delavnost Marije Mazzarello in drugih sester. Med njimi je bila tudi grofična Emilija Mosca. Njen ded arhitekt je zgradil v Turinu most čez reko Doro. Emilija je bila vzgojena svojemu izvoru primerno in se je zdelo, da se ne bo počutila dobro med temi 'kmetkami'. Nasprotno, idealizem teh sester jo je tako prevzel, da je postala ena izmed njih in steber družbe.

Mornese je postalo žarišče duhovnega življenja v don Boskovem slogu: vse za Boga in za najbolj ubogo mladino in to z največjo ljubeznijo in predanostjo. Tako je nastajal takojmenovani mornški duh Hčera Marije Pomočnice, ki je še danes živ v njihovi družbi.

Dva primera.

V Rosignanu Monferratu je v družini Sorbone smrt vzela mater šestim otrokom. Najstarejša je imela 17 let, vse druge pa dosti mlajše: Angelca, Marjeta, Angelika, Karolina in še petletni Cezar. Kdo naj skrbi zanje? Enriketa je zvedela za don Boska in šla k njemu. Don Bosko ji pravi: 'Takoj pojdite ve deklice v Mornese, za Cezarja pa bom poskrbel jaz.' Toda preden vstopite k sestram, pustite pred vrati svojo voljo'. Najprej je šla Enriketa in je bila ljubeznivo sprejeta. Kmalu se je počutila zares kakor doma. Pomislila je na svoje sestrice in povedala materi Mazzarello svojo skrb. Marija Mazzarello je dejala: 'Tvoje sestrice so tudi naše. Tvoj dom mora biti tudi njihov!' Vse so prišle, tudi najmlajša, stara štiri leta, za katero bi morali imeti posteljo z ograjico, in ker take niso imele sestre, so ji pripravile gnezdo v veliki kadi. Vse so sčasoma postale vzorne redovnice.

Nekega dne jih je prišel obiskat oče s sinčkom Cezarjem. Bilo je ravno na praznik Marije Pomočnice. Sestre so pripravile raznobarne balončke, napise, petje, da bi bil praznik res lep in živahen.

Don Bosko imenuje Marijo Mazzarello, potem ko so jo izvolile sestre, za predstojnico v Morneseju leta 1872

Marija Mazzarello z misijonarkami pri papežu Piju IX. leta 1877

Mali Cezar kaj takega še ni videl. Na vsak način je hotel ostati pri svojih sestricah. Na večer pred odhodom očie opazi, da pobiča ni nikjer. Vse hčerke mu pomagajo iskati, pretaknejo vse koticke v hiši in ga končno najdejo v pasji hišici. 'Cezar, pridi ven, kaj vendar delaš tam notri?' 'Prišel bom ven,' odvrne Cezar, 'toda ti mi obljubi, da me boš vzela k sebi v zavod, ker hočem postati sestra!' 'Pomiri se,' mu reče sestra Enriketa, 'don Bosko te bo vzela k sebi, ko boš

malo odrasel'. In tako se je zgodilo.

In še drug dogodek. Leta 1874 je don Bosko sklenil, naj bi se skupnost sester v Morneseju razdelila, da bi ena skupinica prevzela novo postojanko: zavod za deklice, delavnice, oratorij in verouk. Vse to v Borgu San Martino, nedaleč od salezijanskega zavoda.

Ker je bil v tistih časih salezijanski ravnatelj tudi ravnatelj sester, je ta ukazal voditeljici sester, ki so prišle v Borgo San Martino, ko jih

je videl tako shujšane in slabotne, da morajo imeti za kosilo zraven ministre tudi prikuho. Sestre pa so hotele ostati zveste materi Mazzarello, ki je dovoljevala samo enolončnico. K sreči je prav tedaj prišel don Bosko. Predstavili so mu problem, don Bosko pa je dejal: 'Zadeva res ni preprosta. Treba je ubogati mater Mazzarello, pa tudi ravnatelja je treba ubogati. Prinesite mi oba krožnika jedi, bom videl, kaj bi se dalo narediti.' Prinesli so mu krožnik minestre in krožnik prikuhe. Don Bosko je vzel v roke oba krožnika, ju nekoliko potehtal na dlani, nato pa je vsebino enega zvrnil v drugega in dejal: 'Stvar je narejena. Tako imate vse na enem krožniku in s tem ubogate mater Mazzarello, obenem pa imate dve jedi in boste tako ubogale vašega ravnatelja. Je prav tako?'

Ob njeni smrti, 14. maja 1881, je družba imela 165 sester in 65 novink v 28 hišah, 19 v Italiji, 3 v Franciji in 6 v Argentini.

Leta 1951 jo je papež Pij XII. dne 24. junija razglasil za svetnico.

Danes je sester okrog osemnajst tisoč v 1430 hišah, posvečenih vzgoji ženske mladine.

stk

VZGAJAJMO KAKOR DON BOSKO

Odkritje samega sebe

Med najbolj znana odkritja sodi odkritje Amerike leta 1492 po Krištofu Kolumbu. To odkritje je v veliki meri vplivalo na globoke spremembe v Evropi, ki so jo mnogi smatrali za edini svet. Spremembe so bile tako velike, da mnogi zgodovinarji štejejo novi vek prav od leta 1492. Spremembe so obsegale: način prehrane, saj smo od takrat začeli uživati v Evropi krompir; na gospodarstvo, ker so ogromne količine zlata povzročile nov način trgovanja; versko življenje, saj je bilo treba spreobrniti h krščanstvu na novo odkrita ljudstva. Zlasti pa se je Evropa zavedala, da ni ona edini svet, temveč le delček velikega sveta. Za ta veliki svet je nekaj pozneje Kopernik pokazal, da ni središče vesoljstva, kakor so do tedaj

mislili, pač pa le njegov neznamen delček.

Mladostnik odkrije svoj lastni jaz ali se zave samega sebe.

Otrok v predšolski dobi smatra samega sebe za del sveta, v katerem živi. V šolski dobi se otrok zave samega sebe, vendar je popolnoma obrnjen v zunanji svet. Na začetku mladostne dobe, to je v puberteti, pa z refleksijo ali samoopazovanjem odkrije, da ima svoj lasten jaz in svoj notranji svet.

Odkritje lastnega jaza in notranjega sveta navda mladega človeka z občudovanjem, poln je presečenj — kot je bil v šolski dobi poln presenečenj ob odkrivanju sveta v šoli — in ne zdrži, da se ne bi zbral sam v sebi in premišljeval o velikih vprašanjih, pred katerimi se je kar naenkrat znašel: o svojem

cilju, o smislu življenja, o dolžnostih, ki jih ima do samega sebe, do bratov in sester, do staršev, do družbe in do Cerkve. To so sedaj „njegova“ vprašanja. V šoli se je navadil, da je dobil odgovor na vse kar ga je zanimalo. Sedaj mu odgovora na vprašanja o samem sebi ne more nihče rešiti in dati, temveč mora vsa ta vprašanja sam pretuhtati, razvozljati, si odgovoriti in pojasniti. Zato ni prav nič čudno, da postanejo mladostniki iz kričavih dečkov in deklic zamišljeni raziskovalci svoje lastne usode.

Važno je, da mladi človek sam razmisli o sebi in najde odgovore na osnovna vprašanja svoje eksistence in življenja. Mladega človeka je treba pustiti pri miru, da si sam pride na jasno. Starši, zlasti matere, ne smejo v svoji preveliki

skrbi za srečo svojih otrok drezati vanje in jim hoteti pomagati. To so stvari, ki jih more mladostnik sam razjasniti.

Mladostnik odkrije, da ni središče sveta. Otrok v predšolski dobi je egoist, se pravi povsod vidi in išče svojo lastno korist. Otrok v šolski dobi je egocentrist, misli si, da se vse suče okoli njega. Na začetku mladostne dobe pubertetnik odkrije, da je samo delček v sestavi celotne družbe in je zato poklican, da s svojimi močmi prispeva k občemu razvoju človeštva. Tudi ta družbena razsežnost, v kateri ima on svojo odgovornost in nenadomestljivo nalogo, ga navda s strahom in negotovostjo. Na začetku se hoče temu vprašanju umakniti tako, da ne misli nanj, toda dejstva in sila okoliščin ga končno pripravita do tega, da vzame družbeno razsežnost svoje eksistence zares, začne o njej razmišljati.

Začetek prijateljstva. Otrok v predšolski dobi je kot egoist imel samo soigralce, soobiskovalce jasli ali vrtca, soizvrševalce nalog, ki so jih dajale vzgojiteljice in starši. Otrok v šolski dobi si najde tovariše, ki z njim raziskujejo in osvajajo svet. Mladostnik v puberteti pa se dokoplje do prijateljstva. Prijateljstvo obstaja v izkušnji enakih življenjskih problemov, ki jih prijatelji skupaj nosijo in rešujejo.

Bodisi odkritje sveta svojega jaza, kakor odkritje družbene razsežnosti svojega bitja, zahtevata možnost razgovora z ljudmi, ki jih tarejo isti problemi. Zato so pubertetniki in pubertetnice tako radi skupaj: mučijo jih ista vprašanja, žulijo jih isti problemi in skupno iščejo odgovore na osnovna vprašanja življenja.

Oče ali mati „prijatelj“ ali vzgojitelj. Še tako dobri prijatelji

ne morejo spraviti skupaj zadosti modrosti, da bi rešili osnovna vprašanja življenja, ki mučijo mladostnika. Tu mora poseči vmes izkušena, zrela, dorasla oseba. To naj bi bili starši in vzgojitelji.

Toda! Toda! Stvar je človeško zamotana in čustveno pobarvana. Mladostnik noče učitelja, ki bi slovesno razglašal modrost življenja, temveč hoče človeka, ki bi z njim trpel muke novega rojstva. Hoče „soudleženca“ ali „partnerja“ (pars=del, delež: človek, ki nosi del tovara), ki mu stoji ob strani in skuša z njim nositi težavo trenutka. Kdor hoče biti „prijatelj“ pubertetnika, mora znati čakati, pristopiti, če ga pokličejo, pomagati, če je tisti, ki rabi pomoč, voljan sprejeti pomoč. To so globoko človeški položaji, ki jih je treba reševati z mnogo dobrote, zavzetosti in razumevanja.

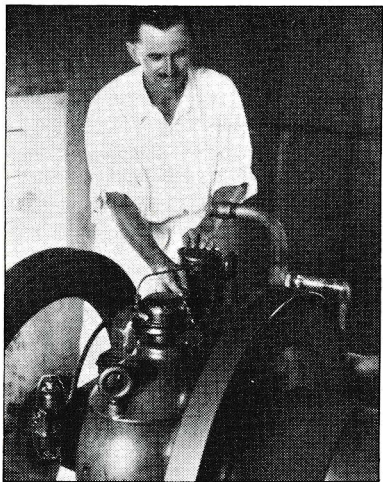
V. Dermota

MISIJONSKI SVET

DON BOSKOV KMET

MISIJONAR LUDVIK ZABRET

Od doma je prinesel ljubezen do narave. Ko je prišel k don Bosku, mu je narava še bolj prirasla k srcu. Kaj je bolj čudovitega kot ustvarjanje, klicanje k življenju, prepuščanje vseh stvari plašču smrti, da spet vzklije novo življenje. Kmet je resnično božji sodelavec. Orje in

Ludvik Zabret s prvo črpalko na elektriko v Sagayi Tottam

seje, brana, okopava, Bog pa daje rast, da more kmet spet žeti, pobirati sadove, jih kopati iz zemlje... Bog je oplodil naravo z življenjem, jo dal v delo človeku, da bi ji postal gospodar v sodelovanju z njim. V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh: trud, skrb, ujme, toča, poplave, požari — narava se upira človeku. Človek ne popusti, dokler zaupa v Boga in od njega prejema moč. Potem pride radost pridelka, žetve, trgatve — božji blagoslov za človekovo zvestobo in trud...

Take misli so me obhajale ob pripovedovanju Ludvika Zabreta, ko mi je govoril o svoji strasti do zemlje. Po zadnji vojni je šel v italijanski kraj Cumiana v Piemontu, kjer imajo salezijanci znamenito poljedelsko šolo. Iz zapuščene, nerodovitne in neobdelane zemlje so mladi poljedelci napravili vrt in z njim vzgajali sebe in nove mlade rodove za ljubezen do božje zemlje, za to mater zemljo, ki nas živi.

Potem je prišel neki inspektor iz Indije paberkovat poklice za svojo neobdelano božjo njivo. Ludvik se

je takoj odzval. Prav tja v Indijo Koromandijo, kamor sežica ne vodi nobena, naj bi šel? V Indijo je prišel, Koromandijo za najbolj revne ljudi pa je sam skušal ustvariti.

Ljudje so se se borili za življenje na peščeni zemlji. Edina voda je prihajala izpod neba, a redko. Ludvik je izkopal prvi vodnjak, nastavljal motorno črpalko, razvejal namakalne kanale po peščenini, posejal arahide, za njimi neko dva metra visoko rastlino, ki jo je potem podoral za gnojilo, napeljal vode in posadil riž, in za njim spet arahide. Iz puščave je nastala rodovitna zemlja s trojnimi bogatimi pridelki. Ta „čudež“ narave je prepričal ljudi, ki so skoraj umirali od gladi, da je na tej zemlji mogoče živeti, če jo znaš obdelovati. Ludvik je s traktorjem oral ljudem po vaseh njihove njive, ki so jih že namakale vode iz vodnjakov, izkopanih po vzoru njegovih. Vasi so se s pridelki ne samo preživljale, ampak so tudi že trgovale. Blagostanje je rastlo. Zanikrne zakotne vasi, 10 km od prvega avtobusa, do katerega si prišel po kolovozih, so se modernizirale, dobile so spodobne ceste z rednim prometom, traktorji so se množili, vodnjakov je bilo že čez dva tisoč po 18 letih prizadevnega dela. Cela pokrajina se je spre-

menila v polja arahidov ali valujočega riža. Samo na Ludvikovi kmetiji so pridelali po štiri tisoč vreč arahidov in po štiri tisoč vreč riža. Vasi so dobile elektriko, ki jim je ne samo luč, ampak tudi gonilna sila.

Salezijanska poljedelska šola, ki se je začela na peščenini s kolibo, je zdaj pravi center naprednega poljedelstva. V njej se vzgaja 150 fantov, ki so povečini sirote. Priključena ji je osnovna šola za najbolj revne. Zgradili so tudi cerkev za okoliške kristjane. Ljudi oskrbujejo še z drugimi socialnimi ustanovami. Tisočletna zaostalost je izginila. Ljudje se čutijo ljudi, dobivajo smisel za kulturo, poglobljajo bolj zavestno svojo vero.

Ta 'čudež' se imenuje Deva Sagaya Tottam — Vrt Marije Pomočnice.

Misijonar Ludvik še pripoveduje. Po osemnajstih letih, ko so že domačini lahko prevzeli poljedelski center, je šel na sever od Goe — v džunglo. S sabo je vzel nekaj prostovoljnih družin, a najprej sta bila sama z duhovnikom. Delo krčenja pragozda je bilo krčevito. Barake iz izkrčenega drevja. Divje zveri, strupene kače, mrčes... Po tri mesece neprestanega deževja in megle, povsod sama vlaga. Nič ni ustavilo Ludvika. Spet je bilo treba razpeljati vodo po polju. Začel je z bananami, potem z rižem in neke vrste prosom. Vse je lepo uspevalo. Na hribovitih krajih pa neke vrste lešnikova drevesa. Tako je zemlja pridobila na vrednosti, danes se premnogi tepejo zanj. Poljedelstvo, ki za časa Portugalcev ni bilo v časti, je dobilo v zavesti ljudi življenjski pomen. S časom smo ustanovili poljedelsko šolo z vsemi 'pritiklinami': osnovno šolo, ambulantno, dom za sirote in pastoralno središče za kristjane. Pridružile so se nam za socialno delo sestre domačinke. Z leti je iz nič zrasel močan center, ki izžareva zaupanje v bogastvo zemlje, če jo imaš rad in zanjo skrbiš, potem te tudi ona ne zapusti in te hrani tako obilno, da te ne skrbi več samo preživetje, ampak ti prihaja do zavesti, da so še višje dobrine. Predvsem pa se v ljudeh poraja zavest, da nisi prah, ki ga raznaša veter, igrača usode, ampak božji sodelavec pri spremijanju sveta in človeka v njem.

Iz Ludvikovega pripovedovanja sem razbral, da ima njegovo delo velikanski pričevalni pomen za

Ludvik Zabret leta 1969 v Sagaya Tottam ob otvoritvi šole

krščanstvo. V družbi, ki je razdeljena na vase zaprte kaste in na parije, ki so obrobni ljudje, ničvredni, prihaja vedno bolj do zavesti, da smo vsi ljudje enakovredni in vredni spoštovanja in pravičnosti. Zato je človeka treba dvigati, mu pomagati do njegovega dostojanstva, kar pa je mogoče le tako, da se nauči delati, ne pa prejemati miloščino. To je pripravljanje humusa, rodovitne zemlje, za sprejetje krščanstva. Hindujski se zaradi odpora do parijcev,

ki sprejemajo krščanstvo, ne spreobračajo radi. Božji mlini pa meljejo počasi...

Ludvik je zdaj končal svoje delo v Sulcorni. Mladi Indijci so se izobrazili in so prevzeli vodstvo tega poljedelskega centra. Na jesen bo šel obdelovat novo polje ob noviciatu v Nasiku, zelo daleč na sever Indije. Polje naj uči novince božjega dela, da bodo globlje dojel Stvarnika in Odrešenika zase in za svoje ljudstvo.

stk

Ludvik Zabret (v sredi s klobukom na glavi) v Rivoni 1974

SALEZIJANSKE SESTRE V VIETNAMU

PRIPOVEDUJE MISIJONAR ANDREJ MAJČEN

Letos maja obhajamo 100-letnico smrti Marije Dominike Mazzarello, ki sije kot čudovita umetnina Svetega Duha in lepota ženskosti salezijanskega duha. V nekaj letih je ta ponižna in Svetemu Duhu vdana vrhovna predstojnica Hčera Marije Pomočnice dosegla pod vodstvom sv. Janeza Boska svetost, ki je še vedno živa v salezijanskih sestrah in njihovih gojenkah na vseh koncih sveta in se še vedno razvija in raste med žensko mladino v blagor Cerkve in njenim misijonom.

Pred 28. leti (1953) me je poklical Hanojski škof Khoe, poznější kardinal, in izrazil željo, naj prosim salezijanske sestre v Hongkongu, da bi prevzele njegovo knjižno, sirotišnico in obrtne šole v Hanoju, glavnem mestu severnega Vietnama.

Želja vietnamskega kardinala se je uresničila šele 1961. leta, ko so se naselile v Saigonu, v vili neke bogate gospe in takoj začele, čeprav nevede jezika, z oratorijem v bližnji župniji. Prijazne redovnice s pravim morneškim duhom ponižnosti, delavnosti in gorečnosti so začele s pobožnostjo do Marije Pomočnice. Kmalu se je prijavilo lepo število deklet za kandidatke, ker so začutile, kakor so pozneje priznale, da je ta ženski red najbolj prikladen vietnamski miselnosti pa tudi potrebam okolja.

Se še spominjam, kako sem vodil skupaj s sestro ravnateljico, Nemko Zolerjevo, prve duhovne vaje za ta dekleta, ki so gledale v veliki sliki Marije Mazzarello, ki so jo obesile na steno, vzor svojega poklica za žensko mladino. Prve sestre so si skrbno izbrale več deklet in jih poslale najprej v krasno urejene šole v Hongkongu, kjer so se priučile angleščini in italijanščini, tako so bile dobro pripravljene za dokončno oblikovanje v Italiji.

Od 30 teh mladih se jih je po dokončanih študijah 22 vrnilo v Vietnam. Nadaljevale so v duhu svete ustanoviteljice z vzgojo ženske mladine. Še vedno vidim tisti živžav na dvorišču nekdanjega semenišča, ki so ga pozneje kupile, kjer se je vsako nedeljo dopoldan zabavalo tisoč oratorijank in po-

poldan spet, med njimi pa so bile pomešane številne aspirantke, novinke in sestre. V bližnji cerkvi so vodile vse. Stari župnik jih kar ni mogel prehvaliti, če bi bil papež, bi jih najbrž kar vse postavil na oltar. Dela je bilo polno: kateheza, petje, molitveno bogoslužje, maša, slovesnosti, družbe, krožki in druge mladinske skupine. Vladni gosposd je so bili nadvse zadovoljni, ko so obiskovali še obrtne šole za žensko mladino in občudovale lepe uspehe.

Tudi na drugih dveh postojankah so vsi občudovali te sestre, ki so zelo skromne, zahtevne do sebe, zveste redovnice, obenem pa v službi in dajanju za druge, posebno ženski mladini.

Ko sem dobro leto po okupaciji novih gospodarjev moral zapustiti Saigon, kjer so se povsod smehljale velikanske Hočiminhove slike, sem šel kot zadnji od misijonarjev, ki je še ostal, da bi se tudi od njih poslovil. Grozno je bilo. Prosile so me za blagoslov in spodbudno besedo. „Želim vam le eno, da bi svoj lepi salezijanski morneški duh ohranile in ga prikrile potrebam ženske mladine v novih okoliščinah. Tudi za salezijance (ki jih je bilo 120) molite in jih s svojim zgledom spodbujajte k zvestobi don Bosku. Ljubite Marijo, Evharistijo in papeža ter Cerkev, sem še dostavil.

Kakih osem sester leta 1975 ni moglo več v domovino, ker so bile na študijah v Rimu. Kako prav pa je prišlo njihovo delo za vietnamske begunce, bodisi na Filipinih, Macau in Hongkongu, kjer jih je bilo še pred kratkim čez 60 tisoč v raznih taboriščih pod vodstvom salezijanca Kima, Kitajca, ki je z menoj delal in pozneje prevzel vodstvo novincev.

Pismo salezijanske kandidatke iz Vietnama

Delo Hčera Marije Pomočnice je zdaj omejeno, vendar duh svete Marije Mazzarello še vedno živi v njih, kar dokazuje pripoved kandidatke, ki mi je pisala iz Saigona.

„Če bi bilo življenje samo veriga tihih dni, ki se podijo drug za drugim, če bi bil cilj tega življenja samo pehanje za radostmi in iskanje svetne sreče, ki naj bi

napolnjevala srce, bi jo morda tudi dosegli do zvrhane mere, toda vem, da bi kaj kmalu usahnila in smisel življenja bi kaj kmalu izginil v posvetnosti materialnega življenja.

Ko v trenutkih osamljenosti stojiš kakor obupan, saj vse tiste lepe želje in tista lepota izginja, kakor bi jo odnašal veter izpred oči, tedaj, prav tedaj se v dnu srca dviga želja in hrepenenje po resnični ljubezni, ki se spreminja v ideal, ki blesti visoko in priteguje vse moči srca.

Stanje mojega srca je stanje mlade žene, ki je pred utvarami sveta našla pravo pot salezijanske dejavne svetosti. Ko sem se odtrgala od dosedanjega, hitim naprej, da ne zamudim, kajti čas je kratek.

Morda se boste ve, prijateljice, začudile, če vam povem, da je moj cilj nebeško kraljestvo. Ogenj, ki ga čutim, ni kak naraven pojav, to so navdihi in luč Svetega Duha, ki jih poklanja meni.

Nekaj vrstic zdaj o delu med Hčerami Marije Pomočnice v mestu Hočiminh (Saigon).

Živim z ljubeznivimi sestrami Hčerami Marije Pomočnice. Moje delo je med deklicami, med tistimi, na katere Cerkev polaga toliko upanja in želi, da dosežemo ta cilj: dati jim podlago za dejavno krščansko vero. Vsako nedeljo imamo med veroukom to lepo priložnost, zjutraj za dečke, zvečer za deklice. Sestre jim znajo lepo predstaviti nauk svete vere; dati jim odprtost za izbiro poklica za služenje bratom in sestram. Za te so sestanki vsako sredo in soboto. Posebno gojijo liturgično življenje.

Vsakokrat po razlagi katekizma organiziramo razne igre z žogo na precej obširnem igrišču. Zadnje nedelje ob večerih pa jim pokažemo kak lep verski filmček z razlago. Vedno so ljubeznivo navzoče sestre, kakor je želel don Bosko.

V lepi, bogati vietnamsčini mi kandidatka žubori razne dogodke in se čuti, kako jih globoko doživlja. Pripoveduje o doživljanju božiča, o delu v skupini malih apostolov, ki pomagajo sestram pri verouku, potem o ministrantih in malih cerkvenih pevkah, o pev-

skem zboru fantov in deklet. Njihovo geslo je: 'Živeti, delati, služiti' — 'Song va lam viec'. Vsi skušajo netiti ljubezen do Boga in do bližnjega in se med seboj navduševati, znajo sprejeti križ in se žrtvovati za bližnjega. Sestre pa z ljubeznivo besedo in zgledom podžigajo to lepo apostolsko dejavnost.

Tretja skupina mladih so katehisti in katehistinje, ki še posebej pripravljeno pomagajo sestrām pri verouku: to so mladi višjih raz-

redov gimnazije in iz prvih letnikov univerze. Na poučevanje verouka se pripravljajo šest mesecev s študijem teologije, psihologije in don Boskovega vzgojnega sistema. Potem imajo še praktične vaje pod vodstvom sester. Zdaj je posvečenih katehizaciji sedem deklet in štirje fantje. Pred nastopom smo pred župnikom in ravnateljico izrekli slovesno prisego, na katero smo se še posebej pripravili duhovno. „Mene“, piše kandidatka, „je to uvajanje v poučevanje kateheze

popolnoma prenovilo in mi razpršilo vse dvome in nihanja.“

Kandidatka, ki se ni podpisala, je zaključila svoje pismo takole:

„Hotela sem vam povedati, kako skrbе sestre v teh novih okoliščinah za nas in to z resnično ljubeznijo. Moj ideal je kraljestvo božje v tem svetu polnem sovraštva, bolečine, nepravilnosti in trpljenja. Hočem, hočem samo dobro teh mladih, ki mi jih izroča božja previdnost.“

SALEZIJANCI V VIETNAMU DANES

Po petih letih trepeta, spet malo upanja

Pet let je preteklo od tistega 23. julija 1976, ko sem zapuščal Vietnam. Bilo je pet let strahu in trepeta za mlado čredico več kot sto salezijancev in čez 20 salezijank. Ko sem bil še v Vietnamu so naše tako obetajoče postojanke padale kot muhe: tehniška, obrtna šola, sirotišnica. Razgnali so aspirante, bogoslovci so brez semenišč in brez profesorjev. Razkropljeni so na 13. postojankah, brez vsega, v strašni revščini, s samo dvema belima rokama, kakor pravijo Vietnamci. So še neizkušeni, premladi so, saj so šele pred 15. leti (1966) začeli prvi od njih noviciat. Svetovali so jim, naj prosijo Sveti sedež za odvezo od zaobljub in jih razpusti, sicer bodo primorani vstopiti v 'narodno razkolniško' Cerkev, ki se je pričela organizirati. Predstojniki v Vietnamu so mladi: delegat, ki vodi vso

vietnamsko salezijansko skupnost ima samo nekaj čez 30 let, drugi pa povečini še manj. In sestre ubožice, še črnega blaga ne morejo dobiti za svojo redovno obleko, oblačijo se kot kmetice v kostanjevo-rjavo obleko...

Na predlog, naj bi dosegel razpust te skupnosti, sem odgovoril: 'Zaupam jim, saj so pravnuki tistih mučencev, ki so pred 100 in 200 leti izkrvaveli za vero pod krutim Gialongom in nekateri izmed naših — Dominik Uyen — so celo pravnuki teh mučencev, katerih relikvije še danes varujejo v domačem svetišču svoje hiše kot najdragocenejšo svetinjo.' Ljudstvo, ki ljubi 'lavanško Pomočnico' ne more propasti! 'Evharistija, Marija in Cerkev s papežem naj bodo vaša ljubezen, bodite zvesti don Bosku! 'Bomo, bomo, ne bodite v skrbeh!', so mi zagotavljali pred odhodom iz Vietnamu.

Ostali so zvesti! Tudi škofje so

mi zagotavljali, da bodo čuvali to mlado salezijansko drevesce.

Molitve niso nikdar zaman

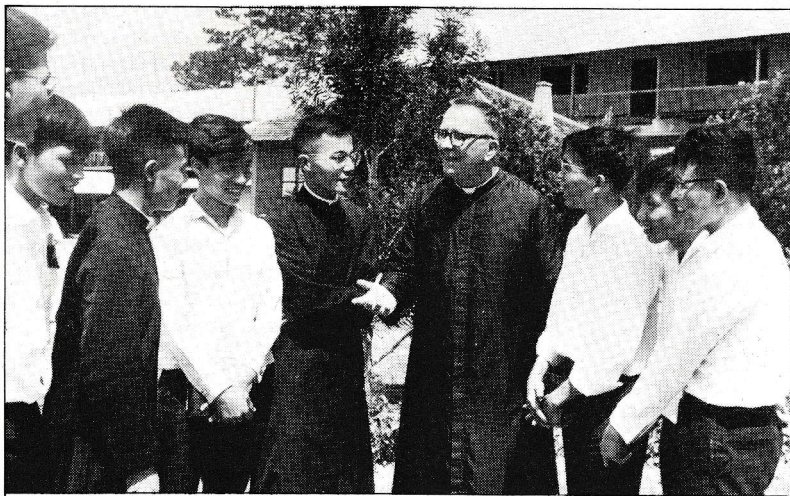
Po petih letih preganjanja, ječe, zapostavljanja, revščine in vsakovrstnega omejevanja svobode, se je končno le začelo nekoliko svitati. Delegat vrhovnega predstojnika s posebnimi pooblastili pri vodstvu vietnamske salezijanske skupnosti, ki je tudi sin staršev — takoiimenovani herojev — ki so padli pod streli za svobodo, je dobil nelahko dovoljenje, da je mogel sklicati v oktobru 1980 v našem bivšem teološkem študentatu prvi inspektorialni občni zbor vietnamskih salezijancev. Oblast je dala dovoljenje osemnajstim sobratom, delegatom raznih naših ustanov, župnij, delovnih skupin, da so se lahko zbrali.

Sklepi zbora za prihodnost

Inspektorialni zbor vietnamskih salezijancev je zasedal tri tedne. V tem času so preverjali stanje, razpravljali in določali smernice za prihodnost. Svoje ugotovitve in sklepe so poslali vrhovnemu predstojniku v Rim v potrditev.

Na praznik lurške Matere božje, februarja letos, jim je vrhovni predstojnik odgovoril:

Prebrali in preverili smo vaše izvrstno sestavljeno poročilo, ki ste nam ga poslali za božič. Zahvaliti se moramo Bogu in Mariji Pomočnici, da ste to prvo najtežje obdobje, polno težav, tako lepo prestali v zvestobi don Boskovi karizmi. Posebno hvalevredno je, da ste kljub velikanskim žrtvam ohranili v novih razmerah bratsko

Misijonar A. Majcen med svojimi gojenci leta 1967

Vietnamski salezijanci na zborovanju 1980

povezanost in enotnost salezijanskega duha in si uredili svojih 13 postojank z okoli 100 salezijanci.

Trenutno razmere še niso dozorele, da bi kakršen koli vrhovni predstojnik prišel k vam na kanonično vizitacijo in razrešil nekatere resne težave, iz Rima pa ni mogoče dati navodil, ker nam vaše razmere niso dovolj poznane. Posvetujte se z vašimi škofi in med seboj. To velja tudi za kanonično ureditev vaših postojank.

Čeprav vašim bogoslovcem oblast ne dovoli sprejetja duhovniškega posvečenja, vseeno skušajte poglobiti svoje redovniško in teološko oblikovanje. Ne pozabite sposobnejše med njimi pripraviti za vodstvene službe v vaši skupnosti.

Poročate nam, da nekatere vaše postojanke nimajo duhovnika (od 17 duhovnikov, ki so ostali v Vietnamu, sta dva v zaporu, eden

je v hišnem priporu, štirje še ne smejo opravljati duhovniške službe, ker so bili posvečeni po prevratu leta 1975 in zato ne dobijo od oblasti dovoljenja). Te skupine brez duhovnikov vodijo, zlasti delovno skupino, salezijanci laiki skupaj z nekaterimi kleriki. Vedite, da so ti v smislu pravil lahko samo vodje skupnosti ne pa cerkvenopravno veljavni ravnatelji skupnosti. Ukrenite, kar je mogoče, da bi vsaki skupnosti načeloval duhovnik, da bodo v skupnosti eharistična daritev, primerne konference za salezijansko oblikovanje ipd. Za vsako ceno ohranite tradicionalni salezijanski sistem življenja.

Imate veliko poklicev in tudi kandidatov zanje, toda oblast ne dovoli imeti noviciata zanje. Kolikor je mogoče naj se ti pridružijo kakšni skupini sobratov. Druge pa, ki

stanujejo na svojih domovih, čez dan pa prihajajo k vam, skrbno gojite.

Ker tudi vaš delegat, ki ima na skrbi vso vašo skupnost, ne more obiskovati posamezne skupnosti brez posebnega vsakokratnega dovoljenja oblasti, ki ga je zelo težko dobiti, vrhovni predstojnik dovoljuje ustanovitev treh večjih skupnosti v treh civilnih pokrajinah s tremi škofijami. Tem naj bodo na čelu določeni svetovalci izmed sobratov, po možnosti duhovnik, če pa to ni mogoče tudi sobrat laik ali celo klerik, ki naj bodo v pomoč delegatu v vodstvu vaše provincialne skupnosti.

Predstojniki iz Rima so vietnamski salezijanski skupnosti priporočili naj po župnijah skrbijo za vzgojo katehistov — cerkve so vedno polne in mladine za verouk je veliko.

Salezijanske sestre delujejo v treh župnijah in so odvisne od župnikov, ki zanje odgovarjajo tudi pred oblastjo. Vse tri župnike dobro poznam, so zelo dobri in veseli lepega zgleda, ki ga dajejo sestre v župniji.

Dobil sem sporočilo, da je lani dalatski škof dobil dovoljenje da odpre malo semenišče. V njem deluje kot profesor salezijanec Dominik Uyen, ki je sicer v hišnem priporu. Bogoslovno semenišče v Saigonu deluje po trimesečjih: študij se menjava z delom, da se lahko preživljajo. Trenutno še ni dovoljenja, da bi se jim pridružili salezijanski kandidati.

Priporočam vsem bralcem v pobožno molitev vse naše drage vietnamske sobrate!

PISMA MISIJONARJEV

KRAMAR JOŽE S PAPUE NA NOVI GVINEJI

Prav lepa hvala za lepa voščila za god in za velikonočne praznike. God smo prav lepo obhajali. Praznik sv. Jožefa je bil tudi dan slovesne otvoritve naše misijonske šole. To je korak naprej. Za veliko noč bomo razkropljeni po vaseh med ljudmi, mladina našega misijona pa odide za veliki teden domov.

Za don Boskov praznik smo odprli misijonsko šolo. Imamo okrog 170 notranjih gojencev.

Večinoma gredo za konec tedna domov, razen tistih, ki imajo do doma dva, tri ali več dni hoda.

V dopoldanskih urah imajo pouk katekizma, branja, pisanja, računstva in angleščine. Popoldne pa pouk v poljedelstvu, živinoreji, mizarstvu in tesarstvu in nekaj mehanike. Na ta način se vživljajo v krščansko življenje: z mašo zjutraj in rožnim vencem zvečer, vmes pa delo. Upamo, da ga bodo pozneje izžarevali v svojih družinah

in v okolju, kamor bodo po šoli odšli. Izmed teh upamo dobiti tudi nove katehiste, ki bodo pomagali pri pokristjanjenju 24 vasi, ki spadajo v naš misijon. Dostop v premnoge od njih je zaradi močvirij zelo težaven. V pragozdovih je veliko zveri, strupenih kač in do dva metra dolgi kuščarji, ki so človeku nevarni. Nikomur od nas se še ni posrečilo prebiti pragozda, vanj smo prodrli komaj 2 km od obale.

Naša misijonska postaja je zdaj že pravo naselje. Dozdaj smo postavili že dvanaest koč v papuanskem slogu: iz bambusovih vej in palmovih listov. Te koče delajo

vtis cele vasi. Naši načrti so bili precej drugačni: hoteli smo postaviti prave hiše, toda gradbenega gradiva ni dobiti, ali pa je predrag za naš žep. Lepše in trajnejše stavbe bodo počakale boljših časov. Sicer pa smo že tudi s tem, kar smo napravili, najboljša šola v pokrajini. Ni si mogoče zamisliti, kako so cela ljudstva cela stoletja mogla ostati tako 'bogu za hrbtom'. S hrano zase in za našo mladino zdaj ni več takih težav kot v začetku. Vrtovi in njive dajo dovolj za hrano teh skromnih ljudi, ki so se doslej preživljali samo s tem, kar nudi gozd. Tudi morje nam daje občasno svojo velikodušno zalogo rib.

Naš misijon počasi dobiva nove oblike na zunaj in na znotraj. Vlada nam je takoj ob prihodu pred devetimi meseci obljubila cesto do naše postojanke. Za božič smo jo že imeli. Cesto gradijo še dalje, do reke Vajlale, ki je meja našega misijona. Tako bo cesta dolga 40 km.

V začetku leta nam je japonska inspektorija poslala mali odprt kombi 'Daihatsu', ki ga uporabljamo za prevažanje bolnikov v bolnišnico. Ta je edina v tej pokrajini. Tudi sam sem že iskal pomoči v njej. Pri delu se mi je izpahnila roka v rami. Zdravnik domačin jo je le s težavo spravil v red. Mišice pa še ne delujejo dobro. Potem sem zgornji odri vred z višine treh metrov na tla in si strl palec na nogi. Delo vseeno napreduje. Zdaj delo bolj vodim kot sam delam.

Postavili smo spalnice za 180 fantov. Teh koč je zdaj za celo vas. Tudi cerkvice ne manjka in tudi ne igrišča, kakor to hoče don Bosko. Fantje zdaj že radi delajo in se igrajo, tudi moliti so se že naučili, čeprav večina še ni krščena.

Začeli smo tudi že s prvim oratorijem-mladinskim domom in majhno osnovno šolo v vasi Owa. Meseca oktobra so bili tam prvi krsti — 47. Ob sobotah popoldne se nabere nad 200 otrok, tudi iz bližnjih vasi.

Po veliki noči bomo pričeli v tej 'vodilni' vasi z gradnjo cerkvice. Pločevino za streho so mi že plačali Slovenci iz zamejstva. Tudi z drugimi potrebnimi stvarmi so mi ti vedno ob strani in me gmotno in duhovno podpirajo in s tem dokazujejo svojo solidarnost. Dobre prijateljice misijonov so mi iz Ljubljane poslale dobro ohranjeno

letno obleko za naše nove kristjane, ki se zelo radi pokrijejo, če se imajo s čim. Obleko mi poplačajo z delom pri gradnji misijona. Ženske imajo po domačem običaju krila spletena iz bilk kokosovih listov, ki so nanizani na trto in pritrjeni ob pasu.

Naša pijača je bila doslej deževnica in voda iz kokosovega oreha. Zdaj koplremo vodnjak. Naprave za vodovod nam bo poslala Novozelandska vlada.

Odkar imamo cesto in avto, smo začeli nabirati in sušiti kokosove orehe, ki se dobro prodajo v Keremi.

Vsem voščim prav veselo Alelujo.

HORVAT AVGUST IZ BURUNDIJA

Naš misijonar, ki dela skupaj z misijonarjem Jožetom Mlinaričem, piše:

Te dni veliko molimo, saj smo sredi priprave za velikonoč. Vsak dan so duhovne obnove, za vsak hrib posebej dva dni. En dan za starejše, drugi dan za mladino. Radi prihajajo. Skupaj smo ves dopoldan. Najprej poslušajo kaseto, ki oddaja razlago nekaj velikih slik o kaki verski resnici ali o zakramentih. Potem se razdelijo po

skupinah in odgovarjajo na vprašanja o temi, ki so jo videli na sliki. Ko skupine končajo svoje delo, se zberejo in skupaj preberejo odgovore. Če so na kaj važnega pozabili, jih opozorim in še razložim. Potem je na vrsti molitev, ki jih posamezniki izražajo samostojno. Tako pripravljeni pristopajo k spovedi. Duhovno obnovo zaključimo s sveto mašo. Na duhovne obnove prihajajo radi in skoraj vsi opravijo spoved. Med prazniki ni mogoče več spovedovati, ker smo duhovniki razkropljeni po podružnicah.

V naši župniji je pet šol s skupno 5 tisoč otrok. Katehisti jih lepo pripravijo na spoved, midva z Mlinaričem pa samo spovedujeva.

Na veliki četrtek bo prvo sveto obhajilo za polovico prvoobhajancev. Druga polovica bo imela praznik poleti. Na veliko soboto pa bova krstila 152 odraslih katehumenov. Tri leta so se pripravljali na ta praznik. Zdaj, v postnem času, je njihova bližnja priprava na krst. Vsako nedeljo pridejo k maši. Po pridigi so posebne molitve zanje in z njimi.

Dela je zelo veliko. Važno je, da sva zdrava.

Vsem želiva vesele in milosti polne velikonočne praznike in prosimo vstalega Zveličarja drug za drugega.

Salezijanski misijon v Papui 1981

OZNANJEVALEC Z GLASBENO GOVORICO

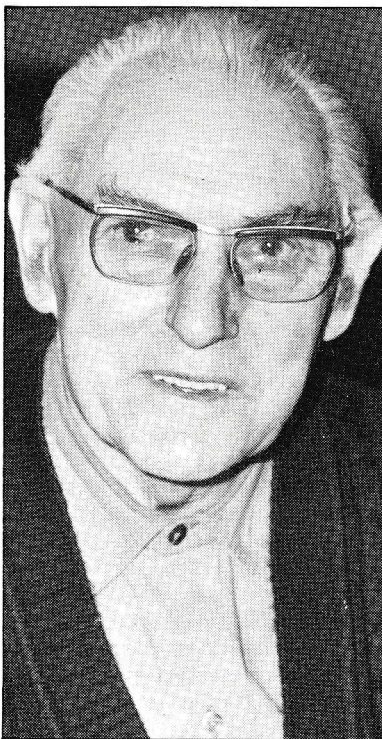
PROF. DUHOVNIK SILVO MIHELIČ

Saj ni dolgo, kar je naš salezijan-ski sobrat prof. Silvester Mihelič, bolj skromno in v tišini dočakal mejno točko tričetrto stoletja svoje-ga življenja. Njegovega jubileja se je spomnil tudi tisk: celovška „Ne-delja“, avstrijski „Kleine Zeitung“, pri nas pa „Družina“.

Njegovo življenje zadnje čase poteka med zidovi starodavnega tinjskega župnišča na Koroškem. Tu in tam mu spomin ponagaja, toda ko mu omenite to in ono skladbo, ki jo je priredil, napisal predavnimi leti, se rahlo nasmehe-ne; to je znamenje, da se pesmi spominja. „Ja, to pa sem res jaz napisal, ampak kdaj je že to bilo!“

„Pobič sem star šele osemnajst let,“ pesem, ki jo Korošci tako radi pojo. Te pesmi pa se natančno spominja, priredil jo je Selanom. „Kaj posebnega pa res nisem ustvaril. Moral bi biti bolj priden, saj so mi zamerili mnogi, da se glasbi in glasbenemu ustvarjanju nisem bolj posvečal. A je morala priti tista kritika o ‚harmoničnem eklektiku‘, ki mi je vzela pogum. Po nepotrebnem sem se takrat nekoliko zaprl. Kritika je bila povsem dobro mišljena.“

Čeprav s težavo, Mihelič še vedno polagoma odstira postaje svoje življenjske poti. Rojen je bil v Trstu. Z bratom sta po naključju kot begunska otroka prišla v ptujsko taborišče, od tam pa sta šla v salezijanski zavod v Veržej. Brat Jože je postal duhovnik mariborske škofije, Silvester pa je postal salezijanec. „Moja življenjska pot je potem šla iz Veržeja na Radno, od tod v Turin, Zagreb, Ljubljano in končno na Koroško.“ V Zagrebu je Silvester študiral glasbo, pred izbruhom druge svetovne vojne bi moral diplomirati, pa diplomskega izpita ni bilo mogoče več narediti. Glasbeno izobrazbo pa je potlej s pridom uporabljal, pisal originalne pesmi, komponiral, prirejal, vodil pevske zборе... „Veliko je napisanega,

Silvester Mihelič – 75-letnik

vendar nisem zbiral svojih del, drugi glasbeniki so bili bolj sistematični, svoja dela so zbirali, publicirali, meni pa ni bilo do tega, moje veselje je bilo v tem, da sem hitro nekaj naredil, ob priložnosti, za priložnosti.“

Mnogi se spominjajo pevskega zborov v taboriščih. Zbiral je pevce. Begunski pevski zbor je pod njegovim vodstvom zaslovel. Od tod so se begunci razkropili po vsem svetu, Silvester je ostal med svojimi rojaki na Koroškem. Nadaljeval je svoje „glasbeno oznanjevanje“, bil je duhovnik, oznanjevalec, ljudski misijonar, duhovni pomočnik. „Bil sem potujoči duhovnik, nekaj časa nastavljen v Pliberku, potem pri proštu Trabsingerju v Tinjah, ki je bil tu dolga leta župnijski upravitelj. Ko je pred šestimi leti umrl prošt, sem jaz prevzel župnijo. Še pred štirimi leti sem vodil pevske zbor te župnije. Vodil sem tudi druge pevske zборе

v Pliberku, Selah in drugod.“ Uspešno je nastopil s selskimi in drugimi zbori na avdienci pri papežu Piju XII.

Miheličeve izvirne ali prirejane pesmi še vedno radi pojejo koroški pevske zbori, posebno je zaslovela med Korošci njegova priredba „Pobič sem star šele osemnajst let“. Med Korošci se je vživel kot pevovodja, ker so ti ljudje ljubitelji pesmi, radi zapojejo, radi nastopajo. V svojih priredbah je silno natančen. „Talent je prav gotovo božji dar in ga je trega uporabljati – in Bogu služiti z njim. Komponiranje ni bilo lahko. Stalo me je veliko truda. Da bi se povsem posvetil glasbi, to mi kot duhovniku ni odgovarjalo, saj sem vendar prvenstveno oznanjevalec Kristusovega evangelija, glasbeno udeleževanje je bilo zame samo priložnostno.“ Taka je bila vselej njegova misel in tako je njegovo sporočilo, njegovo vozilo vsem tistim duhovnikom, ki so prejeli od Boga talent za pesem in glasbo. Čekina vredno vozilo!

Miheličeve skladbe so mehke in občutene. Drugi glasbeniki so cenili njegove stvaritve in ga navduševali, naj ustvarja, naj se glasbeno pogloblja, on pa je vedel, da je predvsem duhovnik, zato je vse podredil svojemu osnovnemu poslanstvu – oznanjevanju evangelija. Kot zborovodja je bil zelo zahteven in dosleden, zato so zbori pod njegovim vodstvom dosegali velika priznanja. Nepozabna so leta zborov v Selah, Pliberku, Tinjah in drugod. Poleg glasbe so bili njegovo posebno zanimanje – ljudski misijoni. Na Kamnu je pet let vodil orglarsko šolo, mnoge dijake pa je dolga leta učil igranja na klavir.

Sobratu Miheliču ob njegovem jubileju želimo zdravja in radosti zvestega Kristusovega oznanjevalca, ki ob opravljenem delu zre z mirom in veseljem v prihajajočo Slutnjo življenjskega dozorevanja. Ravenko

NJEGOVA PODOBA

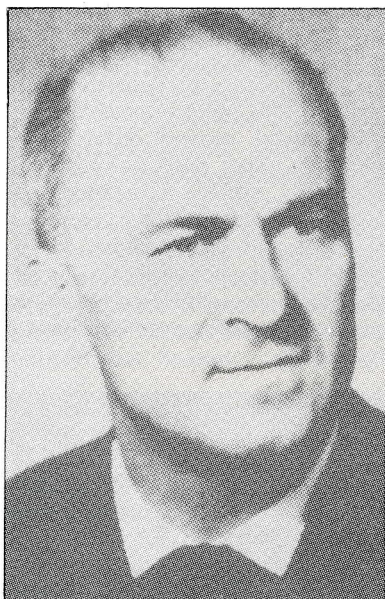
DR. FRANCETU CIGANU V SPOMIN

Letošnji koncert pesmi „Koroška poje“ v Celovcu je bil v znamenju hvaležnega spomina na salezijanskega sobrata dr. Franca Cigana.

● Vedno sem bil vesel, ko sem poslušal njegove velike pevske zборе, s katerimi je imel ogromno nastopov. Njegova zasluga je tudi bila, da je tedaj državna gimnazija za Slovence bila edina ustanova... ki je vsako leto zaključila šolsko leto s posebnim glasbenim programom. Dr. Cigan je svoje učence navduševal za instrumentalno glasbo in jih učil raznih instrumentov. Bil je odličen vodja tamburaške skupine in drugih glasbenih ansamblov (dr. Karel Schmidt, predsednik Glasbene zveze in dvorni svetnik).

● Bil je med nami mož, kot zrno klen in zdrav. Trd in neomajen, kadar je šlo za slovenstvo, mehak in dober do sočloveka. Skromen in zadržan, kadar je bil deležen pohvale. Neizprosni in bojevit, če je bilo treba braniti koroško pesem. Goreč od navdušenja, kadar je lahko prisluhnil ubranemu petju in presrečen, če je mogel zapisati lepo melodijo (dr. Zmaga Kumerjeva).

● Slovenski koroški pesmi je posvetil vsako minuto prostega časa in zbiral pevce in navduševal za petje, da so pevke in pevci prihajali na tedenske vaje po trideset in več kilometrov daleč. To delo je opravljal brez vsake nagrade deset let, dober napredek mu je bil edino zadoščenje, kar je zbor prikazal in dokazal na številnih nastopih po Koroškem in izven Koroške. V ljubezni do narodne pesmi za dr. Cigana ni bilo meje. Po vseh krajih južne Koroške je poiskal stare pevke in pevce, ki so zapeli stare še nezapisane narodne pesmi po besedilu in napevu... Kot tedanji ravnatelj Slovenske gimnazije se z veliko hvaležnostjo spominjam Ciganove skrbi in ljubezni za učence gimnazije. Bil je marsikateri med njimi, ki mesečnine v domu ni zmoget. Cigan je dajal od svojega zaslužka in je zbiral prispevke, da je pomagal plačati mesečnino domu, ni pa vedel, da je bilo Ciganovo delo. Takega smo spoznali in poznali

Dr. Franc Cigan

dr. Cigana kot človeka in kot sodelavca, ki se je ves razdajal za svoje. sam pa je živel v veliki skromnosti. Tako sliko dr. Cigana nosimo v svojih srcih (dr. Jožko Tischler).

● Na letošnjem koncertu pesmi „Koroška poje“ se spominjamo pred deset leti umrlega in na ljubljanskih Žalah pokopanega dr. Franceta Cigana, ki mu narod dolguje spoštovanje in hvaležnost za številne zasluge zlasti na glasbenem področju. Obogatil je našo glasbeno paleto z lastnimi novimi skladbami in priredbami, rešil je številne starodavne ljudske napeve večne pozabe v dobesedno zadnjem trenutku, kot učitelj glasbe je vzgajal in navduševal našo mladino za slovensko pesem in s tem storil narodu neprecenljivo uslugo... Šele ob urejanju njegove zapuščine je prišlo na dan, kako ogromni so sadovi njegove neumorne marljivosti v prid slovenske narodne kulture na Koroškem (dr. Zerzer).

Poznali so ga nasmehane, preprostega, nikoli otožnega, vedno le bodrečega korenjaka. Tak je bil dr. Franc Cigan kot dušni pastir, vzgojitelj in učitelj, pevodja, skladatelj in zbiratelj narodnega blaga. Tak je bil kot sobrat med sobrat, priljubljen tudi kot župnik v Kamnu v Podjuni, med Korošci ob ljudskih misijonih, med

koroškimi dijaki, ko je od leta 1957 pa do svoje smrti kot profesor glasbe deloval na Zvezni gimnaziji za Slovence v Celovcu, enako dober in prizadeven v Dijaškem domu Mohorjeve družbe. Na gimnaziji je ustanovil kar štiri pevske zборе: združeni mešani zbor je štel okrog 250 pevk in pevcev iz vseh gimnazijskih razredov, kakih 70 najboljših pevcev pa je pritegnil še posebej v svoj izbrani mešani zbor.

Kadarkoli je utegnil, vselej se je podal na pot po vaseh in spraševal, zapisoval, pozneje pa tudi snemal na magnetofon — nobena vas mu ni bila predaleč, nobena kmetija preveč v hribih ali od rok, da je le zvedel za pevce, pa se je odpravil na snemanje... Tak je bil do konca svojega življenja, do februarja 1971, ko je umrl.

Poleg gimnazijskega zbora je ustanovil tudi zbor J. Petelin Gallus.

Za Ciganovo zaslužno delo so se Korošci oddolžili častno in kot se spodobi. Spomnili so se njegovih del, njegovih naporov, njegove ljubezni... Omenjali njegova priznanja: Republiški svet Zveze kulturno prosvetnih organizacij Slovenije ga je odlikoval z najvišjim priznanjem na glasbenem področju — z Gallusovo plaketo!

Izmed 30 pesmi, ki so se zvrstile na koncertu „Koroška poje“, jih je bilo 13 Ciganovih, izvirnih in prirejenih. Že uvodne tri pesmi so pokazale, da bo koncert v znamenju hvaležnega spomina na dr. Cigana. Zapel jih je Mešani mladinski zbor Zvezne gimnazije za Slovence pod vodstvom prof. Jožka Kovačiča. Dr. Zerzer, podpredsednik Krščanske kulturne zveze v Celovcu, je v uvodu poudaril: „Da se dr. Cigan spominja tudi gimnazijski zbor, je odraz hvaležnosti do vzgojitelja in glasbenega pedagoga, ki je z ustanovitvijo gimnazijskih zborov in z ogromnim programskim prispevkom na šolskih akademijah od vsega začetka doprinesel levji delež k vsepovsod priznanim uspehom zaključnih prireditev našega šolskega zavoda in ki je z izbranim zborom naše gimnazije dosegel na tekmovanjih in pevske srečanjih v ostali Avstriji in v Sloveniji lepe nagrade in priznanja.“

Svojemu zaslužnemu možu in ustanovitelju dr. Ciganu se je oddolžil na tem koncertu tudi Mešani pevski zbor „Jakob Petelin —

Gallus" pod vodstvom duhovnika Janeza Tratarja. Ta zbor je Cigan ustanovil leta 1960. Po njegovi zamisli naj bi ta zbor opravljal pomembno kulturno poslanstvo tako, da bi poleg domačih ljudskih in drugih poljudnih pesmi gojil tudi tiste pesmi, ki jih drugi zbori niso imeli v svojem delovnem sporedu. Tu naj bi sodelovali predvsem pevci iz Celovca in tisti ljubitelji zborovskega petja, ki se niso vključili v druge zборе. Zbor je v svojih 20-tih letih nastopal v različnih evropskih državah, v ZDA in v Kanadi.

Sedem pevskih zborov je s svojimi pesmimi zajemalo iz kulturno glasbene zakladnice koroških

in goriških Slovencev. Kot gost je pri koncertu pesmi sodeloval moški zbor „Mirko Filej“ iz Gorice. Predviden je bil tudi Akademski pevski zbor „Tone Tomšič“ iz Ljubljane, ki se je spoštljivo poslovil od dr. Cigana na ljubljanskih Žalah ob njegovem grobu. Zdaj pa je „iz nepredvidenih razlogov svoj obisk odpovedal – in to odpoved iskreno obžalujemo, ker smo hoteli pred našimi gosti pokazati svojo povezanost z ostalim zamejstvom in s centralno Slovenijo tudi in še posebej, kadar pojemo“, je poudaril dr. Zerzer pred 1200-glavo množico navzočih ljubiteljev koroške pesmi in slovenske besede.

Zato pa so z vso zavzetostjo, pevsko dovršenostjo ustvarjali tem bolj edinstveno doživetje številni drugi koroški zbori: Jakob Petelin – Gallus iz Celovca, Danica iz Šentvida v Podjuni, gimnazijski zbor, Podjuna iz Pliberka, dekliški zbor iz Sel ter moški oktet dunajskega krožka, v katerem je sodeloval tudi salezijanec Štefan Ferenčak. V dveh in pol uri se je zvrstilo 30 pesmi. Slehera pesem, ki je prišla na spored, je žela velik aplavz, slehera je izpričala besede podpredsednika dr. Janka Zerzerja:

„Slovenska narodna skupnost na Koroškem je skupnost pevcev, ljubezen do pesmi je vsem prirojena. Koroška ljudska pesem pa je sočna, nadvse pa razveseljuje in navdušuje staro in mlado prav slovenska ljudska pesem.“

Letošnjega koncerta pesmi „Koroška poje“, ki je bil v nedeljskem popoldnevu 1. marca v celovškem Domu glasbe in je bil v znamenju Ciganovega imena, se je poleg mnogih družbenopolitičnih zastopnikov udeležil tudi najvišji avstrijski državni poglavar zvezni predsednik dr. Rudolf Kirchschlāger. V dvorano je prispel tik pred začetkom koncerta s protokolarnim spremstvom. Koncert se je začel z avstrijsko himno, s tretjo kitico v slovenskem jeziku. Zvrstili so se pozdravni govori, pomenljiva in pričevalna besedila med pevsкими točkami, sedem pevskih zborov pa je s svojimi pesmimi odstiralo kulturno glasbeno podobo koroških Slovencev. Koncerta se je udeležil tudi deželni glavar Leopold Wagner, krški škof dr. Josef Kōstner, številni najvišji predstavniki družbenopolitičnih in cerkvenih deželnih oblasti, zastopniki raznih cerkvenih in civilnih ustanov, organizacij, društev koroških Slovencev, številni slovenski občinski odborniki iz vseh občin dvojezičnega ozemlja. Iz Ljubljane sta se koncerta udeležila avstrijski generalni konzul dr. Weiss in konzul Ciril Stern, iz Trsta deželni poslanec dr. Drago Štoka, iz Gorice pa delegacija Zveze slovenske katoliške prosvete.

Koncerta, posvečenega salezijanskemu duhovniku Ciganu, se je udeležil tudi salezijanski inšpektor iz Slovenije prof. Rudi Borštnik v spremstvu sedanjega ravnatelja Dijaškega Doma Mohorjeve družbe Štefana Žerdina.

Ravenko

Predsednik narodne skupnosti koroških Slovencev dr. Matevž Grilo pozdravlja avstrijskega zveznega predsednika dr. Rudolfa Kirchschlāgerja, ki je s svojim obiskom počastil proslavo v čast dr. Fr. Cigana

Spominski koncert v Celovcu ob 10-letnici smrti dr. Franca Cigana

DOMA IN PO SVETU

ČUDOVITE SO OČI, KI ZRO V NESKONČNOST

Na Kodeljevem v Ljubljani je bilo na tiho nedeljo srečanje z ostarelimi in bolnimi. Med njimi so mnogi stari salezijanski prijatelji in sotrudniki. To ni bil dogodek le za letos, ki je leto invalidov. Posebna skupina pri župnijskem pastoralnem svetu vsak advent in post poskrbi za tako snidenje. Letošnja tiha nedelja je bila župnijski dan za ostarele in bolne.

Skupno z njimi smo sveto mašo darovali za vse bolne in ostarele v naši župniji in širom sveta; za vse, ki sprejemajo svojo starost in bolezen in za vse tiste, ki trpijo in so brez upanja. Vse to, vse žalosti in bolečine smo pri tej sveti daritvi položili na oltar Kristusu, da bi nas okrepil in napolnil.

S spevno pesmijo, z zvokom flave in violine ter s toplimi besedami smo olepšali sveto daritev. Prosili smo, da bi starejši svojo jesen življenja znali sprejeti kot božji dar, odkriti v njej lepoto in jo sprejeti z enako ljubeznijo, kot so sprejeli svojo mladost. Lepa je pomlad, ko vse brsti, cvetoča je in burna, ko se pripravlja na zorenje; lep pa je tudi jesen, ki prihaja s svojim mirom in barvito dozorelostjo. Lep je otroški obraz, ves nežen in blag, lep pa je tudi obraz, na katerega je življenje izpisalo dolgo povest o trpljenju, žrtvah in bolečini. Čudovite so oči, ki zro v Neskončnost, v Odrešenje, v Velikonočno jutro. Miren je pogled, ki ne toži po mladosti, ki se ne pritožuje zaradi telesne nemoči, ampak živi svojo lepo jesen in lovi zadnje žarke zahajajočega sonca preprosto, z isto ljubeznijo, kot je živel in sprejemal svojo mladost in naloge življenja. To je poslednja pesem, ki jo takšni ljudje pojo srečni in spočitega srca, kajti pred njimi sije zarja Neskončnega jutra.

Po maši smo se mladi in vsi ostareli ter bolni zbrali na prijateljsko srečanje, da bi se tako še bolj povezali in obogatili med seboj.

Lidija

SALEZIJANSKI POKLICI IZ IRANA

Iz Teherana so prišli trije mladi katoličani, bivši gojenci v salezijan-

skem zavodu Andišeh, v Rim z željo, da bi postali salezijanci in duhovniki. Z njimi je prišel tudi salezijanski pomočnik Aldo Martini, ki je ostal na postojanki blizu rafinerij in ga je tam presenetila iraškoiranska vojna. Živel je pod lokom neke bombardirane hiše, se hranil s tem, kar je našel in se končno srečno prebil v Teheran, od tam pa v Italijo. Kljub svojim 73 letom je opravil teološke študije in ga je januarja letos v Teheranu posvetil v duhovnika apostolski nuncij mons. Bugnini. BS 5/1981

NA TEČAJU ZA DUHOVNO POSODABLJANJE

V svetu, ki se tako naglo spreminja, je treba svoj duhovni pogled in obenem duhovno doživljanje krščanskih vrednot neprestano gojiti in krepiti.

V ta namen vodstvo salezijanske družbe v Rimu že vrsto let organizira posebne tečaje za svoje člane. Udeležujejo se jih sobratje iz vsega sveta. Trajajo po tri mesece. Tečaj vodi ponavadi kak bivši inspektor.

Letos je na tečaju 31 udeleženec, med njimi tudi član naše inspektorialne skupnosti, Janez Kogovšek.

V dnevni red spada: molitev hvalnic, premišljevanje in evharistična daritev. Od devetih do enih so predavanja, po kosilu in odmoru je delo po skupinah, sestanki, seznanjenje s salezijanskim delom po svetu, z novimi gibanji v Cerkvi, kakor so npr. 'cursillos' — kratki tečaji za duhovno življenje, 'binkoštniki', ipd. Po večernicah je kot običajno večerni govor, ki ga pa imajo po vrsti vsi člani tečaja, z nalogo, da se predstavijo in predstavijo svojo inspektorijo drugim udeležencem tečaja.

Predavanja obsegajo sedanje poglede na salezijansko vzgojo in oblikovanje, na liturgijo, sveto pismo, na salezijanske konstitucije, na pomen salezijanskega pomočnika v družbi. Predavanja imajo profesorji iz salezijanske univerze v Rimu.

Vodstvo tečaja organizira ob sobotah poučne ekskurzije: v Subiaco, kjer je začel svoje meniško življenje sv. Benedikt, v Assisi in

druge kraje sv. Frančiška, ogled vseh velikih salezijanskih ustanov v Rimu za mladino, ogled katakomb sv. Kalista, ki jih vodijo salezijanci; v načrtu je obisk benediktinskega samostana na Montecassinu, ki je bil med zadnjo vojno do tal porušen, zdaj pa spet pozidan tak, kakršen je bil in v katerem je sv. Bendikt razvil svoje delo in ustanovo. Za praznik Marije Pomočnice bodo vsi udeleženci v Turinu, da spoznajo in doživijo don Boskovo delo in da priporočijo svoje duhovno življenje Mariji Pomočnici v njeni baziliki.

Nedelje so za udeležence tečaja proste. Naša sobrata Kogovšek in Poprijan, ki je v službi pri vatican-skem radiu, sta eno nedeljo obiskala slovenskega salezijanca Janeza Gorkiča v Castelgandolfu, kjer je zdaj spovednik; poprej je bil dolga leta magister novincev v Lanuviju, ne daleč od tam.

J. K.

JAZZ — MAŠA V SALEZIJANSKI CERKVI NA DUNAJU

V okviru „Dunajske jazzovske pomladi“, ki jo pripravlja Mestna občina Dunaj, organizira pa agencija „Glasba sveta“, so v nedeljo 22. marca ob 10. uri v Don Boskovi cerkvi v Hagenmüllergasse 34 prvič izvajali mašo v čast sv. Mihaelu, ki jo je za trombo, trombon in saksofon ter zbor komponiral Rudi Wilfer zbor pa vodil Erwin Ortner.

Gre za jazzovsko mašo, ki naj bi z ene strani dala religiozni izraz verskemu doživljanju komponista, z druge strani pa nagovorila številne mlade obiskovalce iz salezijanske župnije 3. mestne četrti in drugih ljubiteljev moderne glasbe.

Komponist Rudi Wilfer je na vprašanje, kaj ga je nagnilo, da je v današnjem času komponiral mašo in to še v jazzovskem slogu, takole odgovoril: „Čutim tesno povezanost z Bogom, in to v vsakem pogledu. Ko grem, npr. na sprehod s svojo ženo, tremi otroki, s psom in mačko sem prepoln veselja in zadovoljstva zato, ker je vse tako v redu. Ne zdržim, da ne bi tega veselja tudi drugim povedal in sicer na način, kakor morejo to ljudje razumeti danes, se pravi z jazzom“.

D. V.

IZ DRUŽINE MOLIVCEV ZA DUHOVNE POKLICE

Še vedno si dopisujem z nekaterimi prijatelji med našimi dragimi molivci. Razumljivo, saj naše duhovno prijateljstvo ne more prenehati! Sv. Janez od Križa celo pravi, da duhovna ljubezen do človeka in ljubezen do Boga rasteta družno in tekmujeta... V tem smislu razumem tale stavek iz pisma dobre stare matere z Notranjske:

„Da smo duhovno povezani, me najbolj veseli in osreči. Bogu hvala in vam, kot božjemu namestniku! Še molite za nas!... V življenju sem imela uteho v božji ljubezen. Vse sem umirila v Srcu Jezusa. Pri duhovnih vajah pred dvema letoma ste nam govorili o neskončni božji ljubezni. Kako sem bila potrjena in potopljena v njej! Bila sem presrečna! Letošnji postni čas pa sem doživljala samo dušno in telesno trpljenje: ni bilo ljubezni, le trpka vsakdanjost. Kaj bi bilo, če ne bi imeli duhovnikov? Milost božja je delovala, da sem vse sprejela z razumom in utrdila zaupanje. Z vsem srcem sem hvaležna duhovnikom in Bogu, ki nam jih pošilja. Vse darujem Bogu za Cerkev in naše farno občestvo...“

Podobno piše M. T. z Dolenjske, ko med drugim piše o svoji materi, kako zelo spoštuje duhovnike. „Bog ne daj, da bi v njeni navzočnosti čeznje kdo kaj govoril! Pred več leti se spominjam, da smo enega imeli nekaj ‚na piki‘. Lepo a odločno nas je poučila, da je vsak duhovnik Kristusov služabnik in božji namestnik. Zato ga je treba spoštovati in zanj moliti. To je pri nas držalo kot pribito.“

Da so naši molivci tudi vneti častilci Marije Pomočnice in prijatelji don Boska, nam danes dokazujejo vsaj tri pisma. V domu ostarelih neke na Štajerskem živi dobra J. K., ki je dvakrat pisala v tem smislu:

„Letos tudi na Rakovnik nisem mogla poromati. Zato sem pa zjutraj v naši cerkvi bila pri maši in darovala obhajilo za duhovniške in redovniške poklice. Skoraj ves dopoldan sem bila v duhu z molivci na Rakovniku.“ In pozneje: „Vsak dan mi je svet, nekateri pa še posebno. Tako npr. praznik sv. Janeza Boska. Poznam ga že dolgo iz

knjig, odkar pa sem med molivci za duhovne poklice, ga pa še bolj spoznavam. Zato sem zadnjega januarja obhajala z velikim veseljem. Darovala sem mašo in obhajilo za vse salezijance...“

Dobra molivka iz doline gradov mi je pred časom pisala: „Kaj naj vam povem o don Bosku? Pred prihodom salezijancev tega svetnika pri nas nismo poznali. Ti pa so takoj zbudili naše zanimanje in simpatijo. Vsak od njih, ki je maševal pri fari ali na podružnicah, je vedno v svoj govor vpletel kašen zgled iz don Boskovega življenja. Tako smo kmalu vzljubili tega ljubeznivega svetnika, ki je tako nežno ljubil Marijo in tako brezmejno zaupal vanjo. Pri njih sem si pozneje sposodila debelo knjigo o don Bosku. Doma smo iz nje vsak dan nekaj prebrali. Potem smo jo pa še vsak zase prebirali, tako nas je zanimalo... Med vojno je našo družino zadela zelo huda preizkušnja. Mama se je potožila g. Španu, ki je bil takrat ravnatelj v Škrlejskem gradu. On je pa rekel: „Nič ne jokajte, saj bo Marija Pomočnica pomagala in don Bosko.“ In tako je bilo... Naša mama ima še sedaj navado reči, kadar je v kakšni tiskici: „Bo že Marija Pomočnica pomagala in don Bosko.“ (T. M.)

Zanimiva je tudi M. S. iz Ljubljane. „Naj še malo pokramljam z vami! — Premišljam, kdaj sem se prvič srečala z rakovniško Marijo Pomočnico in salezijanci. Kadarkoli smo se kot otroci peljali proti Dolenjski, smo vedno pazili, da ne bi prezrili lepe rakovniške cerkve... Ko sem bila na univerzi, sem pogostoma hodila peš na Rakovnik in po poti v mislih ponavljala snov. Kratek obisk v cerkvi in že sem bila v gozdiču tam zadaj; tam sem se potem učila. Danes bi me bilo strah, takrat se mi je pa zdelo tako lepo! Zdaj že 23 let hodim na Rakovnik enkrat na mesec k spovedi...“

Takih in podobnih globokih in preprosto vernih molivcev je veliko. Za primer naj navadem samo še dvojce pisem iz Bele Krajine. M. Š. mi piše: „Ko čutim ali slišim, da se gre v nebesa samo skozi ozka vrata, mi je v veliko tolažbo. Zdi se mi namreč, da so moja vrata zelo

ozka. Tako strma je pot, kakor bi romala na visoko goro. Toda ko bo konec mojega življenja, upam, da bom varno prišla do cilja.“

Prav na kratko pa veliko nam pove dobra M. M.: „V življenju imamo veliko težav in preizkušenj, a ljubezen vse premaga.“

DRUŽINA MOLIVCEV za duhovne poklice vsak dan postaja številnejša. Skoraj ne mine dan, da se ne bi kdo na novo prijavil in kar je še najbolj razveseljivo, da je med temi molivci veliko mlajših, ki se odločajo, da bodo vsak dan molili in prosili Gospoda, da pošlje delavcev na svojo žetev. Tudi mlajši zakonski pari se prijavljajo in obenem izražajo svoje želje, da bi se tudi kdo izmed njihovih otrok izbral duhovni poklic. Neka mlada mati piše:

„Takrat, ko sem se prijavila za molivko, se mi je ravno rodil sin in tako sem s to željo prišla med vas s svojo molitvijo, da bi morda tudi kateri moj otrok postal Gospodov služabnik... prosim, tudi Vi se nas spomnite v svojih molitvah, da bi bili dobri vzgojitelji svojih otrok, mi mladi starši...“

Mlada žena-mati iz Koroške piše takole: „Bog plačaj za vaš trud, da nam tako redno pošiljate molitvene namene za duhovniške in redovniške poklice. Pri nas na Koroškem imamo veliko pomanjkanje teh poklicev. Starejši duhovniki omagujejo in umirajo, mladih pa nič ni. Ne vemo, zakaj to? Gotovo tudi danes Bog kliče tega ali onega, a ta klic mladi preslišijo, ker so na odru sveta. Kajti vsega imajo preveč, ničemur se ne morejo ali nočejo odpovedati. Naš starejši sin bo naredil maturo in vidim, da ga Bog kliče in tudi sam je to izrazil, a moramo še veliko moliti za njega... tudi žrtve moram darovati v tam namen. Lepo prosim, tudi vi se ga spomnite v molitvi in pri presveti daritvi“.

V septembru lanskega leta je rekel g. nadškof in metropolit ljubljanski na molitvenemu dnevu na Brezjah: „Bodimo vztrajni v molitvi in Bog nas bo gotovo tudi uslišal...“. Zato pa bodimo vsi goreči apostoli molitve za duhovne poklice in še drugim priporočimo to važno zadevo Cerkve na slovenskem, da se bo naša družina molivcev še pomnožila in čim več nas bo molilo, prej bomo tudi te uslišali...!

I. Z. — P. J.

SPOMINJAJ SE ME PRI OLTARJU!

V spomin na mamo duhovnika Franca Slobodnika

Sredi decembra lansko leto smo se v Bojanji vasi pri Metliki v Beli Krajini poslovili od Slobodnikove mame Ane, matere desetih otrok, od katerih je sin Franci postal salezijanski duhovnik.

Njeno življenje je že nekaj mesecev viselo na nitki. Ona pa je vedela, da je čas njenega odhoda prišel. Naključje je hotelo, da so se k njeni bolniški postelji zbrali vsi otroci, celo tisti iz Kanade, Nemčije in iz domovine. Sin Franci se je že nekaj časa pripravljal, da se bo tudi sam odpravil k svojim bratom v Kanado, da bo kot salezijanski duhovnik oznanjal Kristusa slovenskim rojakom v Hamiltonu. Hkrati pa je s težkim srcem spremljal mamino počasno odhajanje. Vse je kazalo, da bo operacija uspela, toda zahrbtna bolezen, rak, ji je napovedovala konec, odhod. Še enkrat so se pri njeni bolniški postelji zbrali vsi otroci. Vedeli so, da ne bo več dolgo. Mati jih je ob slovesu bodrila: „Ne prihajajte k mojemu pogrebu. Sedaj smo se videli, srečali, poslovili. Ne pozabite pa me pri svojih molitvah.“ Tako je govorila sv. Monika sinu: „Ne prihajaj k pogrebu. Spominjaj se me pri oltarju!“

Še nekaj pred smrtjo je pisala voditelju molitvene zveze za poklice: „Rada darujem svoje trpljenje in molitve za svetost in vztrajnost duhovniških in redovniških poklicev.“

Otroci so se spet razkropili vsak po svoji dolžnosti. Kmalu potem je utihnilo življenje požrtvovalne krščanske matere. Končalo se je življenje plemenite in globoko verne krščanske matere, prepojeno s trpljenjem in radostjo.

Komaj šest let stara je izgubila svojo mater. Pozneje je postala članica Marijine družbe. Mlada se je poročila, otroci so odrasčali, le eden je umrl. Drugi so se potem razkropili po svetu. V Kanadi je

živel stari oče, in najstarejši je odšel k njemu, za njim še druga dva. Dve hčerki sta odšli za služkom v tujino, ena v Nemčijo, druga v Švico.

„Zapuščali smo dom drug za drugim, vsako slovo je bilo zanj kot bi se ji trgal košček srca. Bila je dovolj močna in bolečino je hranila zase. Vse pa nas je vedno povezovala s svojo molitvijo. Njena največja želja se ji je izpolnila, ko je sin Franci postal duhovnik. Nanj je bila vselej zelo ponosna.“

Predlanskim je romala v Rim. Sin Franci je poskrbel, da je od časa do časa romala tudi drugam. Potem ko se je vrnila, je rada pripovedovala o lepih doživetjih. S slehernega romanja se je vračala duhovno močnejša.

Veliko število pogrebcev je Slobodnikovo mamo spremljalo na njeni zadnji poti. S sinom Francijem je somaševalo 20 duhovnikov, pogrebne obrede je vodil salezijanski inspektor Rudi Borštnik v spremstvu dekana Mirka Kocjana in domačega župnika Franceta Šifrarja. V cerkvi se je v imenu farnega občestva poslovil od nje Franc Šifrar, domači župnik. Po udaril je njeno globoko vernost, vztrajnost zakramentalnega življenja ter trdno pripadnost župniškega občestva. Salezijanski inspektor Rudi Borštnik se je rajni materi zahvalil v imenu Cerkve in družbe, da je velikodušno sodelovala z Bogom ter svojega sina Francija velikodušno darovala Bogu ter mu pomagala pri oblikovanju duhovniškega in redovniškega poklica.

Pevski zbor salezijanskih bogoslovcev je v cerkvi in na grobu zapel nekaj poslovnih pesmi. Naj bo Bog bogat plačnik dobri Slobodnikovi materi. Morda se zdi, da smrt zaklene veliko resnic, gotovo pa je to, da nas smrt odpre za veliko Resnico, za katero se spriča živeti in umirati.

njeni dnevi, je zapisala svoji hčeri: „Dnevi bežijo, življenje se krajša, lepo živimo, da večnost bo slajša...“

Rodila se je 16. februarja 1895 kot drugi od enajstih otrok. Že kot šestletna deklica je morala od doma služiti za pastirico k velikemu kmetu, potem pa 14 let h kmetu, v čigar koči so stanovali.

Kot družinska mati je v 26 letih zakona s svojim možem Jožetom priklicala v življenje 14 otrok, 11 sinov in 3 hčere. V svoji veliki ljubezni do vseh ni poznala počitka. „Bog že ve, kaj je za nas dobro, čeprav mi v svoji kratkovidnosti mislimo, da bi moralo biti drugače...“ je zapisala v svoj dnevnik. Svojim otrokom je kljub veliki revščini omogočila, da se je vsak izšolal za kak poklic. Dva od njenih sinov sta bila že na pragu duhovništva. Druga svetovna vojna je prekrizala njene velike upe. Pet sinov je padlo konec vojne, potem pa se je smrtno ponesrečil še njen mož. Ostala je sama s sedmimi otroki. Vdana v božjo voljo je prenašala gorje in velike krivice.

Svojo družino je posvetila Jezusovemu in Marijinemu srcu, organizirala je molitev rožnega venca za duhovne poklice najprej med okoliškimi družinami, potem pa se je vključila v salezijansko molitveno gibanje za poklice. Sad njene molitve je tudi redovni poklic njene starejše hčerke.

Posebno zaupanje je rajna Snopkova mati imela do Marije Pomočnice na Rakovniku, kamor je rada prihajala na letne shode. Bila je vnetá salezijanska sotrudnica in je širila salezijanski tisk v svoji fari. Za svoje delo je prejela posebno priznanje salezijanske družbe.

Zbirala je tudi denarne prispevke za sklad Lačni otrok, za misijonarje in druge potrebe. Naročala je: „Kadar bom umrla, mi ne kupujte vencev, ampak darujte v dobre namene.“ Tako je tudi svojo smrt spremenila v dobroto.

Naj rajna Snopkova mati izprosi pri Mariji Pomočnici še takih slovenskih mater in novih duhovnih poklicev!

N. K.

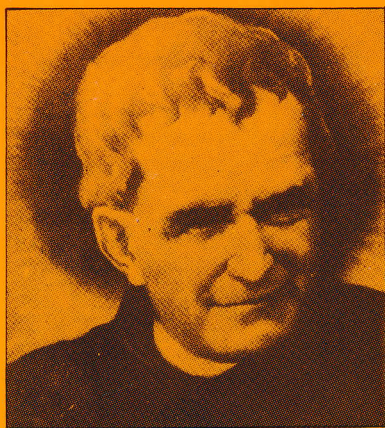
SNOPKOVA MAMA – JULIJANA KAVČIČ

V spomin na zvesto sotrudnico

Tiha in skromna kot je bila vse življenje se je poslovila od nas

dobra Snopkova mama Julijana Kavčič iz Sentjošta, 16. decembra 1980.

Kot bi slutila, da se iztekajo

ALI GA POZNATE ?

Črtice iz don Boskovega življenja

52. Kako je don Bosko rekel dečku Orioneju: „vedno bova dobra prijatelj!“

Srečanje Orioneja z don Boskom je trajalo le malo časa — komaj dve leti — toda je bilo odločilno za življenje tega fanta, ki ga je Cerkev 26. oktobra lani (1980) razglasila za blaženega kot duhovnika, velikega socialnega delavca in ustanovnika več redovnih družb, ki delujejo po svetu v blagor fizično in psihično prizadeti mladini.

Tu, nekaj črtic iz njegovega življenja z don Boskom.

Vedno bova dobra prijatelja

Alojzij Orione je preživel v turinskem don Boskovem Oratoriju zadnji dve leti don Boskovega življenja. Prišel je iz frančiškanskega semenišča v Vogheri, od koder so ga odpustili zaradi slabotnega zdravja, ko je bil star 14 let.

Ko ga je don Bosko prvič srečal v Oratoriju, mu je za šalo rekel: „No povej mi, Lojzek, kakšen je mesec v tvojem kraju, je večji kot tu v Turinu?“ in je dodal: „Vedno bova dobra prijatelja!“

Alojzij je bil eden izmed redkih, ki jih je don Bosko sprejel v osebno duhovno vodstvo. Ko je Alojzij prvikrat prišel k don Bosku v njegovo sobo z listom papirja, na katerega si je zapisal svojo spoved, mu je don Bosko vzel papir iz rok

in ga takoj raztrgal na drobne koščke in mu odločno rekel: „Ne glej v svojo preteklost, ne misli več na to, kar je bilo!“ — in mu dal odvezo.

Svoje življenje v zameno za don Boskovo

Alojzij Orione se je z drugimi učenci 5. razreda gimnazije 17. decembra zadnjič spovedal pri težko bolnem don Bosku. Ko se je po spovedi z drugimi vrnil v učilnico, je šel spet v don Boskovo sobo. To je bil njegov zadnji razgovor s svojim vzgojiteljem.

Alojzij Orione in še nekaj drugih fantov so 29. januarja 1888 na list papirja zapisali tole izjavo: „O Jezus v Najsvetejšem zakramentu, Marija Pomočnica kristjanov, sv. Frančišek Saleški, naš nebeški zavetnik! Spodaj podpisani darujemo svoje življenje v zameno za življenje našega dragega očeta in predstojnika Janeza Boska. Prosim vas, da bi sprejeli našo žrtev in nas uslišali.“

Ta list so položili pod korporal med sveto mašo, ki jo je daroval don Boskov tajnik, ministriral pa mu je Alojzij Orione.

Prošnja ni bila uslišana. Gotovo pa je Bog z dobrohotnim pogledom odobral pripravljenost teh velikodušnih fantov.

„Tudi ti si doma tam kot jaz“

Na tem oltarju je bil kip Marije Pomočnice, ki ga je naredil kanonik Mihael Cattaneo, prvi Orionejev duhovni vodja in doma iz istega kraja kot on. Med izpiti je Alojzij Orione imel navado hoditi v kapelico in takole moliti: „Predraga Mati božja, tudi ti si od tam doma kot jaz, ali me poznaš? Zato mi moraš pomagati, da bom uspešno naredil izpite. Prosim te, pomagaj mi!“

Ta leseni kip, ki ga je dal don Bosko pozlatiti, je bil prvi velik kip v cerkvi Marije Pomočnice v Turinu. Ob 25-letnici smrti Alojzija Orioneja (1965), so njegovi nasledniki izprosil pri tedanjem vrhovnem predstojniku salezijancev, Renatu Ziggittiju, ta kip in ga poslali v eno izmed svojih semenišč v Španiji. V prošnji so zapisali: „Želimo, da bi v semeniščni kapeli častili „don Boskovo in Orionejevo Marijo“, da bi stotine in stotine fantov, ki se bodo vzgajali v semenišču, prevečala ista pobožna ljubezen kot jo je imel naš oče do Marije Pomočnice v tistih srečnih letih od 1886 do 1888.“

O tem kipu Marije Pomočnice je don Orione v večernem nagovoru gojencem 23. maja 1932 povedal tole zanimivost: „V Pontecuroneju (rojstni kraj Orioneja, nedaleč od Tortone) so pripovedovali, da je kanonik Cattaneo naprosil zakristana, ki je bil tudi dober voznik, da bi peljal kip, ki ga je pravkar končal, v Turin. Ko so prišli do potoka, so videli, da se je most podrl. Misleč, da voda ni pregloboka, so zapeljali v strugo. Toda pesek na dnu potoka se je začel pogrezati in voz s kipom je izginjal v vodi. Spremljevalci so se tedaj zatekli k Materi božji v zaupni molitvi. Sami niso vedeli kako, srečno so prišli na drugo stran potoka.“ Don Orione je dodal: „Nikdar si nisem mislil, da bom še kdaj videl tisti kip!“

Čudež odrezanega kazalca

Ko je 31. januarja 1888 don Bosko umrl, so dali njegovo telo na pare. Naslednji dan se je začel spreved pobožnega ljudstva, da še zadnjič pozdravijo svojega očeta. Ob krsti so stali valdoški gojenci in dotikali s predmeti, ki so jim jih dajali mimogredoči, don Boskovo truplo, da bi imeli tako pobožen spomin na don Boska. Med njimi je bil tudi Alojzij Orione. Naenkrat mu pride na misel, da bi šel v obednico, narezal kruha, ga zgnetel v kroglice, se z njimi dotaknil don Boskovega trupla in jih dajal vernikom v spomin.

Stekel je v obednico, vzel velik, nabrušen nož in hleb kruha. V naglici in razburjenju je tako nerodno zasukal nož, da je namesto kruha sebi odrezal kazalec desne roke (bil je levičar). Ko si je skušal ustaviti kri, je v strahu mislil, da brez kazalca na desni roki ne bo mogel biti duhovnik, kar bi silno rad postal. Pobral je odrezani prst, ga pritisnil k roki, jo zavil v cunj in odhitel v kapelico k don Boskovemu truplu. Tu se je s krvavečo roko dotaknil don Boskove mrtve roke. Ob tem dotiku se je prst v trenutku zarasel z roko.

Ko je don Orione pripovedoval te dogodke, je zmagoslavno kazal zraščeni prst in kazal, kako brez vsake težave deluje še v pozni starosti.

Oba svetnika, tako don Bosko kot don Orione, sta pripravljena ozdravljati naše rane, zlasti duhovne, če se v zaupni molitvi zatekamo k njuni priprošnji.

Po „Madre di Dio“ 1/1981 — V. Dermota